

கிந்துக்குரல்

HINDU VOICE

Price Rs.10.00

விலை ரூபா 10.00

குரல் 1 ஒலி 13

ஸ்ரீமுகதை - மாசி

January - February 1994 Voi. 1 No.13

திருச்சிற்றம்பலம்

சலம்பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன்
தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன்
நலந்தீங்கிலும் உன்னை மறந்தறியேன்
உன்னாமம் என்நாவில் மறந்தறியேன்
உலந்தார்தலை யிற்பலி கொண்டுமூல்வார்
உடலுள்ளுறு சூலை தவிர்த்தருளாய்
அலந்தேன் அடியேன் அதிகைக்கெடில
வீரட்டானத் துறை அம்மானே.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருநாவுக்கரசர்

சிவமயம்

Water, flower, incense

I have never known to forget

To offer you; Hymns in Tamil

Set to music; when good or evil

I have never known to forget you;

To chant your name, my tongue never forgot.

O Lord who roams about, receiving

Alms in dry skull! Do graciously

Rid me of the colic which hurts me.

I am wearied, O Lord to Veerattam !

ஆத்திகுடி

ஔவையார், சிறுவர்கள் எளிதில் அறிந்து மனப்பாடம் செய்துகொள்ளும் படி சில நீதி நூல்களை இயற்றியிருக்கிறார். சிறிய வாக்கியங்களால் ஆத்திகுடியைப் பாடி, பிறகு சற்றே பெரிய வாக்கியங்களால் கொன்றை வேந்தனைத் தந்து, அப்பால் வெண்பா வடிவில் வாக்குண்டாம், நல்வழி என்னும் இரண்டு நூல்களையும் விட, வெண்பா எளிதில் மனமம் செய்வதற்கு உரியதாதலின், இரண்டு நீதி நூல்களை வெண்பா வடிவில் செய்தார்.

“வெண்பா இருகாலில் கல்லாளை”

என்று ஒரு பாட்டில் வருகிறது. ஒரு வெண்பாவை இரண்டுமுறை சொல்லக் கேட்டால், அதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ள முடியுமாம். இந்த நீதி நூல்கள் இளஞ் சிறுவர் சிறுமியர்களுக்காக இயற்றப்பெற்றவை என்றாலும், வாழ்வு முழுவதற்குமே பயன்படும் நீதிகளை உடையவை அவை. பிற்கால வாழ்வுக்கு வேண்டியவற்றை இளம் பருவத்திலே அறிந்துகொள்வதனால், பிறகு வாழ்க்கையில் அவற்றின்படி நடந்து நலம் பெற முடியும். மாடு நிறையப் புல்லை உண்டு, பிறகு அசை போடுவது போன்றது இது.

ஆத்திகுடி, கொன்றைவேந்தன் என்னும் இரண்டிலும் ஔவப்பிராட்டியார் அகர வரிசையில் நீதிகளைச் சொல்கிறார். முதலில் பன்னிரண்டு உயிர்களை முதலில் கொண்ட நீதி வாக்கியங்களையும், பிறகு பதினெட்டு மெய்களை முதலில் பெற்றவற்றையும், அப்பால் உயிர்மெய்களையும் முதலில் உடைய நீதிகளையும் சொல்கிறார். தனிமெய் மொழிக்கு முதலில் வராது. ஆகையால் அவற்றின் மேல் அகரத்தை ஏற்றி, 'கண்டு ஒன்று சொல்லேல்', 'ஙப்போல் வளை' என்பவற்றைப் போல் சொல்லுகிறார். அப்படியே மொழிக்கு முதலில் வராத எழுத்துக்களை, 'அழகலாதன செயேல்' என்பது போல இரண்டாவது எழுத்தாக வைத்துச் சொன்னார்.

நான் இரண்டாம் வகுப்புப் படிக்கும் போது ஆத்திகுடியைப் படித்தேன். அதே சமயத்தில் 'கிங் ரீடர்' என்ற ஆங்கிலப் புத்தகம் பாடமாக இருந்தது. அகரம் முதல் எழுத்துக்களை வைத்து ஆத்திகுடியை ஔவையார் அருளியிருப்பதனால், அந்த நீதிகளை வரிசை பிறழாமல் நினைவில் கொள்ள முடிகிறது. அ என்ற எழுத்தையும் அதனோடு ஒரு நீதியையும் 'அறம் செய விரும்பு' என்பதனால் இளைஞன் நினைப்பூட்டிக் கொள்கிறான்.

ஆங்கிலப் பாடப் புத்தகத்தின் முதற் பாடம், எளிதாக வார்த்தைகளைக் கற்றுக் கொள்ளும் முறையில் அமைந்திருந்தது. இல்லை, அப்படி, -போ என்று படித்தேன். ஔவையார் அகரத்தோடு நீதியையும் புகட்டினார். ஆங்கிலப் பாடமோ வெறும் சொற்களை மாத்திரம் கற்பித்தது. இரண்டாம் வகுப்புப் படிக்கும் மாணவன் காலையில் எழுந்து வாசலுக்கு வருகிறான். அப்போது யாரோ பிச்சைக்காரன், "அம்மா! பிச்சை" என்று வாசலில் நின்று கேட்கிறான். பையனுக்கு ஆத்திகுடியின் முதல் வாக்கியமாகிய 'அறம் செய விரும்பு' என்பது நினைவுக்கு வந்தால், "அம்மா, பிச்சைக்காரன் வந்திருக்கிறான்; பிச்சை போடு" என்று சொல்வான். ஆங்கிலப் பாடம் நினைவுக்கு வந்தாலோ, "இல்லை, - அப்படிப் போ" என்பதை எண்ணி "இல்லை அப்படிப் போ" என்பான். ஆங்கில மொழியின் குறைபாடு ஆகாது அது. அந்த மொழியில் பாடப் புத்தகம் எழுதியவர்கள் வெறும் எழுத்தையும் சொல்லையும் கற்பிக்க எண்ணினார்களொழிய, அதைப் படிக்கிற பையன் கருத்தையும் அறிந்து நீதி முறையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை. ஔவைப் பிராட்டியாரோ அதைச் சிந்தித்துப் பாடியிருக்கிறார்.

அகரத்தை நினைப்பூட்ட அடி என்ற சொல்லைச் சொல்லலாம்; ஆனால் அது நல்ல எண்ணத்தை உண்டாக்காது; அம்மி என்றும் சொல்லலாம்; அதில் நல்லது இல்லை. ஆனால் அறம் என்ற சொல் நல்ல எண்ணங்களை உண்டாக்கும். அந்தச் சொல்லின் பொருள் குழந்தைக்குத் தெரியுமோ என்று கேட்கலாம். சொல்லிக் கொடுப்பவர் அதன் பொருளைச் சொல்லிக் கொடுப்பது பெரிய காரியம் அன்று.

ஆத்திகுடியில் மனிதனுக்குரிய உறுதிப் பொருள்களாகிய நான்கையும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக, இடையிடையே பிறநீதிகள் வந்தாலும், வரிசை பிறழாமல் சொல்லியிருக்கிறார் ஔவை மூதாட்டியார்.

அறம் செய விரும்பு

பொருள்தனைப் போற்றிவாழ்

மெல்லியலாள் தோள்சேர்

வீடு பெற நில்

என்ற நான்கும் நான்கு உறுதிப் பொருள்களையும் சொல்கின்றன. அகராதி வரிசை பிறழாமல் அவற்றை முறையாக வைத்திருப்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

(முதலாம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஆத்திசூடி.....

ஆத்திசூடியில், "திருமாலுக்கு அடிமை செய்" என்ற நீதி வருகிறது. அதைக் கண்ட ஒருவர், "ஒளவையார் திருமாலை மட்டுந்தானே சொல்லி யிருக்கிறார்? சிவபெருமானைச் சொல்லவில்லையே? ஏன் இந்தப் பட்ச பாதம்?" என்று கேட்டார்.

"இந்த நூலின் பெயர் என்ன?" என்று அவரைக் கேட்டேன்.

"ஆத்தி சூடி" என்றார்.

"அந்தப் பேர் ஏன் வந்தது?" என்று மறுபடியும் கேட்டேன்.

"ஆத்தி சூடி அமர்ந்த தேவனை, ஏத்தித் ஏத்தித் தொழுவோம் யாமே. என்று காப்புக் கூறித் தொடங்குவதனால் அந்தப் பெயர் வந்தது" என்று விடை கூறினார்.

"அந்தக் காப்புச் செய்யுளை நீக்கிவிடலாம் அல்லவா? அப்போது அறம் செய விரும்பு என்பதுதானே முதலில் நிற்கும்?" என்று கேட்டேன்.

"ஆத்திசூடி என்ற நூலின் பெயரை அந்தக் காப்புச் செய்யுளை அடிப்படையாகக் கொண்டுதானே வைத்திருக்கிறார்? அதை எடுத்துவிட்டால் நூலின் பெயரே மாறி விடுமே?"

"அப்படியானால் அந்தக் காப்புச் செய்யுள் நூலுக்கு இன்றியமையாதது என்று சொல்லலாம் அல்லவா?"

"ஆமாம்!"

"அந்தக் காப்புச் செய்யுளில் வரும், ஆத்திசூடி அமர்ந்த தேவன் யார்?"

"சிவபெருமான்".

"நூலைத் தொடங்கும்போதே அந்த நூலினின்றும் பிரிக்க முடியாமல் முதல் உறுப்பாக அமைந்த அச்செய்யுள் சிவபெருமானைப் போற்றி ஏத்தும் போது ஒளவையார் சிவனை மறந்தார் என்று சொல்லலாமா? முதலிலேயே ஆத்திசூடி அமர்ந்த தேவனாகிய சிவபெருமானை நினைக்கச் செய்து, பிறகு தானே நீதிகளைச் சொல்கிறார்?" என்றேன். அன்பர் உண்மை உணர்ந்து உவகையடைந்தார்.

ஆத்திசூடியில் வரும் முதல் நீதி "அறம் செய விரும்பு" என்பது, "அறம் செய்" என்று சொல்லாமல், "அறம் செய விரும்பு" என்று ஏன் சொன்னார். இளம் பிள்ளைக்குரிய நீதிகளைச் சொல்லும் இந்த நூல் அந்தப் பருவத்திற்கு ஏற்றவகையில் அமைந்திருக்கிறது. அறம் செய்வதற்குப் பொருள் மட்டும் இருந்தால் போதாது. அறம் செய்பவன் மனத்தில் விருப்பத்தோடு செய்ய வேண்டும்.

"மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல்; அனைத்திறன்;

ஆகுல நீர பிற"

என்ற திருக்குறள் இந்தக் கருத்தை வலியுறுத்துகிறது. அறம் செய்ய வேண்டும் என்ற விருப்பத்தை இளம் பிள்ளைகளின் உள்ளத்தில் புகச் செய்தால் அந்த விருப்பம் பசு மரத்தாணி போல் அங்கே நிலை கொள்ளும். அந்த இளைஞன் பெரியவனாகி வாழ்க்கையில் புகும் போது தன்னுடைய ஆற்றலுக்கு ஏற்ற வகையில் அறம் செய்வான். எல்லாவற்றிற்கும் அடித்தளமாக இருப்பது விருப்பம் அல்லது சிரத்தை.

ஒருவனுக்கு ஒரு பொருளை ஈவதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. உள்ளத்தில் விருப்பம் இன்றிக் கொடுக்கும் ஈகைகள் பல இருக்கின்றன. வேறு ஒருவன் கொடுத்துப் புகழ் பெறுகிறானே என்ற பொறாமையினால் கொடுப்பது உண்டு; கொடுக்கும்போது, கொடுத்துத் தொலைக்க வேண்டியிருக்கிறதே என்ற கோபத்தோடு கொடுப்பவர்களும் உண்டு. "இந்தா, இதை வாங்கிக் கொண்டு தொலை," என்று கடுஞ் சொல்லைச் சொல்லிக் கொடுப்பவர்களையும் பார்த்திருக்கிறோம். இவை போன்ற ஈகைகளில், மனமாரக் கொடுக்கும் விருப்பம் இராது ஆதலின் உண்மையில் அவை ஈகை என்று சொல்வதற்குரியவை அல்ல. அழுக்காறு முதலியவற்றின் வெளியீடாகவே அவற்றைக் கொள்ள வேண்டும். இவற்றையெல்லாம் நினைந்தே வள்ளுவர்,

"அழுக்கா றவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்

இழுக்கா இயன்ற தறம்"

என்றார். இந்த நான்கும் இவை போன்ற பிறவும் உந்த அறம் செய்தால் அறத்தால் உண்டாகும் நற்பயன் கிட்டாது. இத்தகைய பிற இயல்புகளுக்கெல்லாம் மாற்றாக, எதிராக, இருப்பது விருப்பம். 'உள்ளத்தால் பொய்யாது ஒழுகும்' ஒழுக்கத்தில் மனம் விரும்பி அறம் செய்தலும் அடங்கும்.

ஆகவே, எல்லாச் செயல்களுக்கும் மூல காரணமாக இருக்கும் மனத்தின் இயல்பைச் சுட்டி, "அறம் செய விரும்பு" என்றார் ஒளவையார்.

குருபரன் பொன்மொழிகள்

அன்பே கடவுள், சத்தியமே கடவுள், கடவுளை உணர்தல் வேண்டும். கண்ணாற் காணுவதல்ல, எல்லாம் எங்கும் கடவுள்.

ஆயிரம் குறள்களைப் படித்தாற்போல் ஞானம் வருகிறதல்ல. தன்னைத் தன்னால் அறிய வேண்டும்.

இரவும் பகலும் வந்துபோவது போல் இன்பதுன்பங்கள் வந்து போகட்டும், பயப்படாதே.

ஈசனினையடி ஏத்து மடியவர் நாசமடைகிலர் நாடுதிடமுடன். உன்னுள் உறையும் இறைவனே உனக்கு வேண்டியதை அறிவிப்பார்.

ஒருத்தரையும் ஒன்றும் கேட்கத் தேவையில்லை. ஊனுமவனே உயிரும் வனே நானுமவனே நீயுமவனே கோனுமவனே குருவுமவனே.

எல்லாரோடும் சமாதானமாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருப்பதே சமய வாழ்வு.

ஏதும் வேண்டாமென்று நினைக்க வேண்டாம். ஏதும் வேண்டுமென்றும் நினைக்க வேண்டாம்.

ஐம்பொறியை அடக்கிடல் வீரமே வெம்பகையை விடுவது வீரமே. ஒழுக்கமாக இருந்து கொள். எல்லாம் சரியாக நடைபெறும். ஒழுக்கமே உயர்வைத் தரும்.

ஓம் நம சிவாய வென உருவேற்றுவோம். உருகி யுருகினாம் உணர்வ விழ்வோம்.

ஔவியம் பேசாதே ஆவியுள்ள மட்டும் நீ தெய்வம் ஒருவனென்று திடமுடன் வாழ்ந்திடுவாய்.

அஃகமுங் காசந்தேடி அலைந்துநாம் திரியாவண்ணம் நஃகுதல் செய்த நல்ல நாதன் தாள் வாழ்க வாழ்க!

சற்குரு திருவடி சரணம்.

தவம்

தவத்திலே மேம்பட்டவர்களைக் கூட இந்திரியங்கள் வரம்பு கடந்து இழுத்துச் செல்கின்றன. ஆதலால் அவற்றை வெல்வதற்குச் சிவத்தியானம் செய்க. அதனால் மாத்திரம் தான் புலன்களைத் தன்வசப்படுத்தத்தக்கது. ஆகவே இடைவிடாமல் சிவத்தியானம் செய். மனிதன் விடயங்களைக் கருதும் போதெல்லாம் பற்றுண்டாகின்றது. பற்றுதலால் விருப்பம் உண்டாகின்றது. விருப்பத்தாற் சினம் பிறக்கின்றது. சினத்தால் மயக்கம். அம்மயக்கத்தால் தவறுதல் உண்டாகும். ஆதலால் உன்னைச் சித்தியானத்தால் காத்துக்கொள்.

நாங்கள் எங்கள் சிறுமைக்குணத்தினால் இயல்பிழந்து தரும வழியினின்று தவறுகிறோம். தவறுதல் நீங்கித் திடமுண்டாகச் சிவத்தியானமே சிறந்த கருவியாகும். இந்த உலகத்தில் மிகுந்த செல்வமிருப்பினும் வானோரை ஏவல் கொள்ளக்கூடிய வல்லமையிருப்பினும் நாங்கள் புலன்களை அடக்கியாளுதல் முடியாது. ஆதலால் திருவருளை முன்னிட்டு மனத்தை புலன்வழிச் செல்லாமல் அடக்கியாள். இதுதான் தவமென்று பெரியோர் சொல்வர். அதைவிடுத்து இடம்பமான வேள்வி முதலியவை செய்வதால் திடமுண்டாகமாட்டாது

நான் கூறுவதைக் கவனத்திற் கொள்க:

"ஹிந்து" என்ற பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே உங்களுக்குள்ளே சக்தி, மின் அலையைப் போலப் பாய வேண்டும். அப்பொழுது தான் - அப்பொழுது மட்டுமே - நீங்கள் "ஹிந்து" ஆவீர்கள்.

"ஹிந்து" என்ற பெயர் தாங்கிய மனிதன், எந்த நாட்டினனாயினும், நமது மொழியோ அல்லது வேற்று மொழியோ பேசினாலும், அந்தக் கணமே உங்களுக்கு மிக மிக நெருங்கியவனாகவும் இனியவனாகவும் ஆகிவிட வேண்டும். அப்பொழுது தான் - அப்பொழுது மட்டுமே நீங்கள் "ஹிந்து" ஆவீர்கள்.

- சுவாமி விவேகானந்தர்

மாணவர் அரங்கு

சைவநெறி - 2ம் பாடம்

வேதகாலம்

தமிழின்பம் மாணிக்கராஜா.

சைவ சமயத்தின் பிரமாணமான முதல் நூல்களாக வேதங்களும், ஆக மங்களும் விளங்குகின்றன. வேதம் பொது நூலாகவும், ஆகமம் சிறப்பு நூலாகவும் கணிக்கப்படுகின்றன. ஆயினும் இவை இரண்டினுக்கும் இடையிலே பெரியோர்கள் வேறுபாடு காணமாட்டார்கள் என்பதும் உண்மையே.

தோற்றுவித்தவர்

வேத நூல்களை இந்துக்கள், "தெய்வத் தன்மை வாய்ந்தவை" எனக் கொள்கின்றனர். அதற்குக் காரணமுமுண்டு. வேதங்கள் இறைவனால் அருளிச் செய்யப்பட்டவை என்கின்றனர். இத்திரு நூல்கள் இறைவனால் வசிட்டர், வாமதேவர், விசுவாமித்திரர், அத்திரி, பரத்துவாசர் முதலிய முனிவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டவை என நம்புகின்றனர். வேதத்தைக் குறிக்கும் பெயர்களான எழுதாக்கிளவி, எழுதாமறை, சுருதி, ஸ்மிருதி என்னும் பெயர்களும் அதனையே வலியுறுத்துகின்றன. வேதங்கள் நீண்ட காலமாக எழுதப்படாமல் வாய்முறையாக இருடிகள் எனப்படும் முனிவர்களின் குடும்பங்களில் தலைமுறை தலைமுறையாக செவிவழி ரபிலே கையளிக்கப்பட்டு வந்தமையால் எழுதாக்கிளவி, எழுதாமறை என அழைக்கப்பட்டன; செவி வழியாக வந்தமையினால் சுருதி, ஸ்மிருதி என அழைக்கப்பட்டன.

காலமும் அதற்குரியவரும்

சிந்துவெளி நாகரிகக் காலத்தோடு வேதகாலம் தொடங்குகின்றது. "வேதம்" எனப்படும் இறை நூல்கள் தொகுக்கப்பட்ட காலமே "வேத காலம்" எனலாம். இக்காலப்பகுதி கி.மு 1500 முதல் கி.மு 600 வரை என்பதே ஆராய்வாளரது கருத்தாகும். வேத நூல்களுக்கு உரியவர் "ஆரியர்" என அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் மத்திய ஐரோப்பாவிலிருந்து பல கிளைகளாகப் பிரிந்து படர்ந்து சென்றவர்களுள் கிழக்கு நோக்கி ஈரான் வழியாக இந்தியாவிற்குள் வந்த பிரிவினர் எனலாம். ஏனைய ஆரியர்களிடமிருந்து இவர்களைப் பிரித்துக் காட்டுவதற்காக வரலாற்று நூலார் இவர்களை "இந்தோ-ஆரியர்" எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். முதலில் பஞ்சாப்பில் வாழ்ந்தாலும் காலகதியில் இந்து-கங்கைச் சமவெளியில் வாழ்ந்த திராவிடரை அடிமைப் படுத்தி தம் அரசினையும் நிலையுள்ச் செய்தனர். அந்த அரசை "ஆரியாவர்த்தம்" எனவும் பெயரிட்டனர்.

பண்பாட்டுக் கலப்பு

ஆரியர் முதலில் திராவிடரை வென்று அடிமைப்படுத்தி அவர்களை "தாஸர்" அதாவது அடிமைகளாக நடத்தினாலும் காலப் போக்கில் அவர்களது பண்பாட்டையும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தலைப்பட்டனர். அக்கால கட்டத்திலே இரு நாகரிகங்களும் ஒன்றோடொன்று கலக்கலாயின. இந்தக் கலப்பின் விளைவாகத் தோன்றியதே இன்றைய இந்து நாகரிகமாகும். திராவிட நாகரிகமும், ஆரிய நாகரிகமும் ஓர் ஆடையின் பாவு நூலும் ஊடை நூலும் போலப் பின்னியுள்ளன என வரலாற்று நூலாசிரியர்கள் வருணிக்கின்றனர். என்ன கூறினாலும் நாடோடிகளாக வந்த ஆரியக் கூட்டத்தாரின் நாகரிகத்தைக் காட்டிலும் திராவிடரின் நாகரிகம் பலவகையிலும் சிறந்து விளங்கியமையால் அவர்களது தெய்வ வணக்கங்களையும், சமய வினை முறைகளையும் ஆரியர் ஏற்றுக் கொண்டனர் என்பதும் உண்மையே.

இப்பண்பாட்டுக் கலப்பினுக்கு ஓரிரு உதாரணங்களையும் காண்போம். இருக்கு வேத கால மக்களது வழிபாடு இயற்கையை வழிபடுவதாக அமைந்தது. இந்திரன், அக்கினி, வருணன், சோமன், சூரியன், பூஷன், பர்ஜன்னியன் முதலான தெய்வங்களை உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். இத் தெய்வங்களையே அனேக பாசுரங்கள் போற்றியிருந்தன. ஆனால் இருக்கு வேத கால முடிவில் மூன்றே மூன்று முழுப் பாசுரங்களை மட்டுமே பெற்றிருந்த உருத்திரன் மேலான தெய்வமாகப் போற்றப்படலானான். அவ்விதம் வணங்க திராவிட மக்களே காரணமாயினர் எனலாம். திராவிடர் சிவனை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டிருந்தனர். அத்தெய்வத்தினை ருத்ரிர அதாவது செந்நிறத்தோன் எனக் கொண்டு தம் புயற்கடவுளோடு பெயர் ஒற்றுமை கண்டனர். அதுபோலவே இளமை, எழில், வீரத்தன்மை கொண்ட முருகனைக் "குமரா" என்றும் "ஸ்கந்த" என்றும் குறிப்பிட்டு வணங்கத் தொடங்கினர்.

வழிபாட்டு முறை

வணங்கியது மட்டுமன்றி வினை முறையிலும் திராவிடர் பாணியைப்

பெரிதும் பின்பற்றத் தொடங்கினர். இருக்கு வேத ஆரியரது வழிபாடு "ஓம்" வளர்த்தல் என்னும் வேள்வி முறையாகும். அதாவது ஓம்குண்டம் அமைத்து அதிலே அக்கினி வளர்த்து அவியைச் சொரிந்து மந்திரங்களினாலே தெய்வங்களை அழைப்பது எனலாம். அவ்விதம் அழைத்து, "போரிலே வெற்றி, நீண்ட ஆயுள், மக்கட் செல்வம் ஆகியவற்றை நீ எனக்குத் தா" என வேண்டினார்கள். இதனால் யாகங்களும் கிரியைகளும் வளர்ச்சி காணத் தொடங்கின. ஆயினும் காலப் போக்கிலே இந்த வழிபாட்டு முறையை மெல்ல மெல்லக் கைவிட்டுத் திராவிட மக்களது "பூசை" முறையினை ஏற்றுக் கொண்டனர். பொருட் செலவு குறைந்த எளிமையான முறையாக பூக்களைக் கொண்டு இறைவனை வந்தனை செய்வது இவர்களினால் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

நால் வேதங்கள்

இயற்கையிலே இறைவனைக் கண்டவர்கள் இவர்கள். இடி, மின்னல், மழை, காற்று, நீர் ஆகிய யாவற்றிலும் ஒரு சக்தியைக் கண்டு பயந்து அதனை வணங்கவும் தொடங்கினர். அச்சக்தியையே இறைவனாகக் கண்டு வணங்கினர். அக்கினி, இந்திரன், வருணன், வாயு முதலிய தெய்வங்கள் மீது தோத்திரப்படல்கள் பாடினார்கள். இப்பாடல்கள் தான் பின்பு தொகுக்கப்பட்டன. அவ்விதம் தொகுக்கப்பட்டவையே இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் என நான்கு வேதங்களாக வகுக்கப்படலாயின.

வேதகால ஆரியர் பலவித இயற்கைத் தெய்வங்களைப் போற்றி வந்தாலும் "தெய்வம் ஒன்றே" என்னும் கருத்தினையும் கொண்டிருந்தனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வித பல தெய்வங்களுள்ளும் குறித்த ஒரு பொழுதிற் குறித்த ஒரு தெய்வத்தினையே மனத்திற் பதித்து, அந்தத் தெய்வத்தினையே தாம் போற்றும் தலைமைத் தெய்வமாகவும் வழிபட்டனர் என்பதும் தெளிவு. "மெய்ப்பொருள் ஒன்றே, அதனையே அறிஞர்கள் அக்கினி என்றும் யமன் என்றும் வருணன் என்றும் வெவ்வேறு பெயர்களினால் குறிக்கின்றனர் என்னும் பொருள் பொதித்த கூற்று வேத கால மக்களது "பரம்பொருள் ஒன்றே" என்னும் கருத்தினை எமக்குப் புலப்படுத்துவதாக உள்ளது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதே.

*****

காயத்திரி மந்திரம்

மூவாயிரம் அண்டுகளுக்கு மேலாகக் காலை வழிபாட்டிலே பல கோடி இந்துக்கள் உதய சூரிய பகவானை விளித்து பக்தியோடு காயத்திரி மந்திரத்தை ஓதி வருகிறார்கள்.

"செங்கதிர்த் தேவன் சேண்விளங் கவிரொளி
சிந்தையில் வைக்குதும் அன்னான்
உந்தியெய் உளத்தை
ஊக்குதற் பொருட்டே."

இருக்கு வேதத்தில் வரும் இந்த மந்திரம் சாவித்திரி என்றும் புகழ்பெற்று விளங்குகின்றது. காயத்திரி என்னும் யாப்பிலே சவித்திரு என்னும் பழைய ஞாயிற்றுக் கடவுளை விளித்து இம் மந்திரம் பாடப்பட்டு இருக்கின்றது.

'சவிதா' என்று கருதப்படும் சூரிய தேவன் நாம் காணும் சூரியனினும் வேறானவன். சூரியனை இயங்கச் செய்பவன் இவனே. எவ்வாறு கடவுள் என்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்கு கடவுதல் அல்லது இயக்குதல் என்று பொருள் படுகிறதோ அவ்வாறே சவித்திரு என்னும் வடமொழிச் சொல்லுக்கும் இயக்குபவன் என்று பொருள் அமைகிறது. 'சவிதா' என்னும் சொல் வடமொழி நிகண்டுகளில் சிவனுக்குரிய ஒரு சொல்லாகத் தரப்பட்டது. இது இருக்கு வேத காலத்திற்குப் பிற்பட்ட ஒரு வளர்ச்சியாகலாம்.

காயத்திரி மந்திரத்தை பிரணவ மந்திரத்தோடு ஒதுவது வழக்கம். இது ஒளிமயமாய் எங்கும் நிறைந்த உள்பொருள் பற்றிய உண்மையாகும்.

"ஓம் பூர் புவ ஸ்வா:
தத் ஸவிதூர் வரேண்யம்
பர்கோ தேவஸ்ய தீமஹி
தியோ யோ ந ப்ரசோதயாத்."

இறைவா! முக்காலம், மூவுலகம், முக்குணம் ஆகியவற்றில் உனரபவனே! எனது புத்தியை கூர்மை அடையச் செய்து, சூரிய பிரகாசம் எல்லா இருளையும் அகற்றுவது போல் எனது சகல அறியாமையையும் அகற்றி எனது புத்தியைச் சாந்த சித்த நிர்மலமானதாக பிரகாசிக்கச் செய்யும்படி உன் உளனைத் துதிக்கின்றேன்.

கடையிற் சுவாமிகள்

மயில்வாகனம் சிவயோகசுந்தரம்

இலங்கையில் இங்குள்ள குரு பரம்பரைக்கு எல்லாம் மூலமுதல்வரா கத் திகழ்பவர் கடையிற் சுவாமிகள். முன்பின் அறியப்படாமல் இன்றைக்கு மூன்று தலைமுறைகளுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு அறிமுகமானவர் கடையிற் சுவாமிகள். அவர் அவதரித்த ஊர் பெற்றோர் குலம், கோத்திரம் அவர்களால் இவருக்கு சூட்டப்பட்ட நாமம் ஒன்றுமே இதுவரையில் தெரியாது. மாகாண்கள் தமது வாழ்க்கையில் உலகத் தொடர்புகளைப் பிறருக்குச் சொல்வது வழக்கமில்லை. அவர்களைப் பொறுத்த மட்டில் அப்பாகம் இறந்துபட்ட ஒன்றாகும். ஈழத்தில் அவ்வப்போது வாழ்ந்த புத்த பெருமானுடைய வரவும் தோற்றமும் சிங்கள மக்களின் அகவாழ்வில் பெரியதொரு மாற்றத்தை உண்டாக்கியது போல் ஈழத்து சித்தராகிய கடையிற் சுவாமிகள் வரவும் தமிழ் மக்களிடையே பல யோகியர், ஞானியரை உருவாக்கி பெரியதொரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியதில் வியப்பில்லை.

ஆதிக் கடை நாதன் என ஆரா அன்புடனும், கடையிற் குருநாதன் என்றும் கடையான் என்றும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அல்லும் பகலும் சொல்லிப் பரவும் கடையிற் சுவாமிகளின் தரிசனத்தால், திருநோக்கால், பரிசுத்தால் ஏச்சினால், பேச்சினால், உபதேசத்தால், தீட்சையால் நற்கதி அடைந்தவர் தொகை சொல்லிலடங்காது. சுவாமிகள் நடந்து சென்ற இடத்துத் தெருப்புமுதியை வாரித் தமது உடம்பில் பூசிக் கொண்டவரும் அவர் சுருட்டுப் பற்றும் போது துப்பும் எச்சில் தம்மேற் படுமாறு நின்று பயனடைந்தவரும் பலராவர்.

கடையிற் சுவாமிகளின் புகைப்படம் எவராலும் எடுக்கப்படவில்லை. இப்போது பலரிடம் இருக்கும் படங்கள் ஓவியக்கலைஞரான ஒரு பக்தரால் வரையப்பட்டதாகும். கடையிற் சுவாமிகளைக் கண்டவர்கள் அவரின் தெய்வீகத் தன்மையை அருமையாகக் கூறியுள்ளார்கள். பொன்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் பொறித்த அழகுத்திருமேனி. ஆறரை அடிக்கு மேற்பட்ட அழகுத் திருமேனியில் அசையும் திருக்கரங்கள், அழகொழுகும் கண்கள், நீண்ட கூரிய மூக்கு அழகிய கன்னங்கள், சடையும், பரட்டையுமான தலை, தோழிற் கரு நிறச் சால்வை, கக்கத்தில் நரைத்த குடை அரையிலே உயர்த்திக்கட்டிய வேட்டி, மெதுவான நடை, மழலை மொழி, கண்டரை வசிகரிக்கும் திருக் கோலம். சுருட்டுப் புகைத்தாலும் மணமில்லாத திருவாய். அவர் மீது பதிகம் பாடிய பக்தர் ஒருவர் அவரது திருக்கோலத்தையும் உடையையும் "பெரிய கடை நாதன் பித்தன் திருக் கோலம் கரிய வர்ணச் சீலை கரித் தோலென சால்வை" என வர்ணித்துள்ளார்.

கடையிற் சுவாமிகள் தென்னிந்தியாவிலுள்ள பெங்களூரில் ஒரு நீதவானாக இருந்தவர்கள். ஒரு கொலை வழக்கில் குற்றவாளிக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. யூரிமார்கள் ஏகமனதாகக் குற்றவாளியைக் கொலைக்காரன் எனத் தீர்ப்புக் கூறினர். நீதவானின் உள்ளம் கொலைக்காரனைக் குற்றவாளியாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. மனச்சாட்சி நீதவானின் மனத்தை உறுத்தியது. நீதவானுக்கு மறித்துணர்வு தோன்றியது. இவனார் ? நானார் ? இவனுக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்க நானார் ? என்று விசாரணை எழுந்து விட்டது. இதன் விளைவு நீதவான் உத்தியோகத்திற்கு முழுக்குப் போட்டு நானார் என்னுள்ளம் ஆர் ? நாங்கள் ஆர் ? என்ற வினாக்களுக்கு விடை காண குருவருளை நாடி குருவருள் பெற்று முத்தியானந்தர் என்ற தீட்ச நாமத்துடன் சீவன் முக்தராய் காட்சி கொடுத்தார்.

ஈழ நாட்டவரான வைரமுத்துச் செட்டியார் தமிழ் நாட்டிலே தல யாத்திரை செய்த போது தற்செயலாக முத்தியானந்தரை தரிசிக்க நேர்ந்தது. சுவாமிகளின் திருவருள் விலாசத்தால் ஈர்க்கப்பட்டார். தாம் சுவாமிகளுக்கு ஆட்படல் வேண்டுமென்ற உள்ளக்கிடையையோடு சுவாமிகளை அணுகினார். அவரைக் கண்ட மாத்திரத்தே சுவாமிகள் "நீ இங்கு வர வேண்டாம். நான் அங்கு வருகிறேன்" என்று அருள்புரிந்தார். செட்டியார் பெருந்தயக்குத்துடன் சுவாமிகள் பால் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து வெற்றுடலாய் மீண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தார்.

ஒரு நாள் வெள்ளிக்கிழமை அன்று செட்டியார் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயிலுக்கச் சென்று வழிபட்டுக்கொண்டிருந்தார். தமது குருநாதரை தமக்குத் தந்துவிடல் வேண்டும் என்பது அன்று அவரது உருக்கமான வேண்டுகோள். வழிபாடு முடிந்து ஒருநாளும் இல்லாத மன மகிழ்ச்சியுடன் செட்டியார் வீடு திரும்பிக்கொண்டிருக்கிறார். இதற்கு இடையில் செட்டியார் நல்லூர்க் கந்தனிடம் சென்ற வேளை அவர் வீட்டிற்கு ஒரு அடியார் சென்றார். அடியாரைக்கண்டதும் செட்டியாரின் மனைவி அவரைத் தொழுது அமுது உண்ணும்படி அழைத்தார். அடியாரும் அதற்கு

உடன்பட்டு அமுதுண்ணப்புகுந்து "அம்மா இன்னுமொரு இலை போடு என்றார்." ஏன் என்ற பேச்சின்றி அம்மையாரும் அவ்வாறே செய்து இரண்டிலையையும் படைத்து முடித்தும் முடியாதுமாய் இருக்கையில் செட்டியார் வீட்டுக்குள் நுழைந்தவர் தம் குருநாதனைக் கண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து அவரடியில் வீழ்ந்து வணங்கி அவரருள் பெற்று அவரருகில் அமர்ந்து கொண்டார். செட்டியார் குறிப்பிட்ட பயனைக் கையோடே கண்டு கொண்டார். இதுவே யாழ்ப்பாண மண்ணில் கடையில் சுவாமிகள் கால் வைத்த முதற் செய்தி.

கடையிற் சுவாமிகள் சகல சம்பிரதாயங்களுக்கும் சங்கற்ப விகற்பங்களுக்கும் அப்பாற் பட்டவர். அனுசரணையிலுள்ள விதி விலக்குகளுக்கெல்லாம் அவர் தாமே விதி விலக்காகத் திகழ்ந்துள்ளார்கள். மது மாமிசம் போன்றவற்றையும் விலக்காது ஏற்றுக்கொள்வார்கள். இது அஞ்சாரமென்று சுவாமிகளை எட்ட நின்று இகழ்ந்தாரும் உளர். சுவாமிகள் மது மாமிசம் உட்கொண்டமையும் ஏனையோர் மது மாமிசம் உட்கொள்ளாதலும் பேரளவில் ஒன்று. தன்மையளவில் வெவ்வேறு. பற்றற்ற நிலையில் வாழ்ந்த சுவாமிகளுக்கு மரக் கறியும் ஒன்று. மாமிசம் ஒன்றே, கள்ளுக் கழுநீரும் ஒன்றே.

சுவாமிகள் அன்பர்கள் இல்லங்களில் அமுது செய்வது வழக்கம். அவர் செல்லும் இடம் அடியார்களும் பிறரும் ஆக பலர் அவரைத் தொடர்ந்து செல்வார்கள். விருந்து அளிப்போர் அவர் மனம் கோணாது வேண்டிய படியெல்லாம் ஆக்கிப் படைத்து அவர்களை மகிழ்விப்பார்கள். உணவுப் பிரியர்கள் சிலர் இதனை சாதகமாகக் கொண்டு சில நாட்களாகச் சுவாமிகளைப் பின் தொடர்ந்து சென்றார்கள். ஒரு நாள் சுவாமிகள் உணவு வேளைக்கு ஒரு வீட்டை நோக்கிச் செல்கையில் உணவுப் பிரியர்கள் அவரைப் பின்தொடர்ந்தனர். வழியிலே மெழுகு உருக்கிக் கொண்டிருந்த ஒருவனிடம் சுவாமிகள் திடீரென கையை நீட்டினார். அவன் தடுமாற்றம் அடைந்து உருக்கிக் கொண்டிருக்கும் மெழுகில் ஒரு அகப்பை அவர் கையில் ஊற்றி விட்டான். பின் தொடர்ந்தவர்கள் மெல்ல மெல்ல பின் வாங்கினார்கள். சுவாமிகள் திரும்பி நின்று எல்லோரும் காண அதைக் குடித்து விட்டு "வாருங்களேன் வாங்கிக் குடியுங்களேன்" எனச்சப்தமிட்டார். பின் வாங்கியவர்கள் திரும்பியும் பார்க்காமல் ஓடி விட்டார்கள்.

யோகர் சுவாமிகள் தம் அடியார்கள் சிலருக்கு பின்வருமாறு கடையிற் சுவாமிகளின் பெருமையைக் கூறியுள்ளார். "ஆடையற்ற மாது ஒருத்தியுடன் கை கோர்த்து ஆடினாலும் தன் சொரூப நிலையில் இருந்து தன்மபாச தனிப் பெருந்தவத்தோன் அவர். புத்தர் கிறிஸ்து முதலாயினோரிலும் பல மடங்கு பெரியவர் ஆவர்," என்பது அப்பொன்னுரை.

கடையிற் சுவாமிகள் உத்தம சீடர்களுள் யோகரின் குரு நாதரான செல்லப்பா சுவாமிகளுக்கே தமது குரு நாதன் மது பானம் அருந்துகிறார் என்பதை பிறர் சொல்லக் கேட்டு சகிக்கவில்லையாம். அதை அவரால் நம்பவும் முடியவில்லை. இதை நேரே பரிசோதிக்கக் கருதி ஒரு போத்தல் சாரயத்துடன் குரு நாதரைத் தேடி பெரிய கடை சென்றார். போத்தலைச் சால்வையால் சுற்றி மறைத்துக்கொண்டு அருகில் உட்கார்ந்ததும் "ஓகோ நீயும் எனக்கு சாராய விருந்தளிக்க விரும்பி விட்டாயா? சரி பின்னாலே மறைத்து வைத்திருக்கும் போத்தலை எடுத்துத் திற. நீயும், நானும் இங்கிருக்கும் அன்பர்களும் எல்லோரும் பகிர்ந்து குடிப்போம்" என்றாராம். நடுக்கத்துடன் செல்லப்பா சுவாமிகள் முன் வைத்து திறந்ததுமே திராவகம் முழுவதும் ஆவியாக மாறி காற்றோடு கலந்து விட்டதாம். சீடர் குருநாதரின் பாதங்களை இறுகப் பிடித்து தண்ணீரால் கழுவி விட்டு நல்லூர்த் தேரடிக்குத் திரும்பிவிட்டாராம்.

சுவாமிகள் வாழ்ந்த காலத்தில் இணுவில் அம்பிகைபாகர் என்ற தமிழ் பேரறிஞர் தணிகைப் புராணம் என்ற நூலில் சில பாடல்களுக்கு உரை காண முடியாமல் மிகுந்த விசனத்துடன் பெரிய கடை வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்தார். வண்ணார்பண்ணை சிவன் கோயில் வாசலை அடைந்ததும் நின்று விட்டார். தம் காதுகளை அவரால் நம்ப முடியவில்லை திரும்பிப் பார்த்தார். ஒரு மக்கள் கூட்டத்தின் நடுவே சுவாமிகள் பாடிக் கொண்டிருந்தார். அம்பிகைபாகருக்கு எந்தெந்தப் பாடல்கள் விளங்காதிருந்தனவோ அந்தந்தப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றாகப் படித்து பொருள் விளக்கிக் கொண்டிருந்தார் சுவாமிகள். பிறகு பேசுவானேன்.

கடையிற் சுவாமிகள் பெரிய கடைக்குள் அருள் நடனம் செய்யும் வேளையில் சில வேளை சிலர் கடைக்குச் சென்று அங்குள்ள காசிற்கையிடுவர். சுவாமிகளின் கை பட்டதிலுருந்து அக்கடைகாரருக்கு குருசந்திர யோகம் ஆகி விடும். இது கண்டு சுவாமிகள் தம் ஒவ்வொருடைய

காசிலும் கையிடுதல் வேண்டும் என்று தவம் கிடப்பர். ஆனால் எல்லோருக்கும் அவ்வருள் நிகழ்வதில்லை. சில வேளைகளில் கைநிறைய காசு கொண்டு பெரிய கடை தெரு வழியே விசரன் போக்கில் ஓடுவார்கள். திடீரென்று சுவாமிகள் திரும்பி நின்று கையில் உள்ள காசை வீசுவார்கள். சிறுவர்கள் விழுந்ததும் அவற்றைப் பொறுக்குவதைப் பார்த்து நின்று ஆனந்த நடனம் செய்வார்கள்.

திருநெல்வேலியில் ஒரு பெண்மணிக்கு ஒரு கை நோயுற்று வழங்காத நிலையில் இருந்தது. எந்தப் பரிகாரத்தினாலும் அது தீரவில்லை. கடையிற் சுவாமிகளின் அருளாலாவது இது மாறாதா என்பது அப்பெண்மணியின் ஏக்கம். நல்ல வேளையாக ஒரு வெள்ளிக்கிழமை அவர் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயிலுக்குப் போயிருந்தார். வழிபாடு முடிந்து வாசலில் நிற்கையில் யாரோ ஒருவர் கோயிலின் வாசலை நோக்கி ஓடி வரக்கண்டார். அங்கு நின்ற மற்றவர்கள் "கடையிற் சுவாமி! கடையிற் சுவாமி!" என்றனர். இது கேட்டு பரபரப்புடனே அப்பெண்மணியும் சுவாமிகள் பின்னே ஓடினார். சுவாமிகள் உள் வீதி சுற்றியோடி மறுபடியும் வாசலை அடையும் போது கோயில் ஐயர் பூத்தட்டுடன் அங்கு நின்றார். சுவாமிகள் ஐயரிடம் திடீரென கைகளை நீட்டவே ஐயர் தட்டத்திலிருந்து செவ்வரத்தம் பூக்களில் சிலவற்றை அள்ளி சுவாமிகள் கையிலிட்டார். சுவாமிகள் அவ்வளவையும் தமது வாயிலிட்டு குதப்பிக்கொண்டோடவே அப்பெண்மணியும் பின் தொடர்ந்தோடிக்கொண்டிருந்தார். சுவாமிகள் கோயிற் புற வீதிகளில் ஓரிடத்தில் திரும்பி நின்று கையை நீட்டும்படி பெண்மணிக்குக் கையைக் காட்டி அப்பெண்மணியும் அவ்வாறே பரிந்து நின்று கையை நீட்டினார். சுவாமிகள் திருவாய் திறந்து நன்கு மெல்லப் பட்ட செவ்வரத்தம் பூக்குதம்பலை உமிழ்ந்து விடவே "தனம் பெரிதும் பெற்று வந்த வறியவன் போல்" மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்து நின்றார். சுவாமிகள் பின்பு நிற்கவில்லை, ஓடிவிட்டார். அம்மையார் அதனை தன் கையில் தடவிய மாத்திரமே, கை நோயும் தீரப் பெற்றார்.

கடையிற் சுவாமிகள் பிசாசு பிடித்தவர் போலவும் பைத்தியம் பிடித்தவர் போலவும் பெரிய கடைத் தெரு வழியே போன காலங்களில் அவரின் போக்கினைப் பிளையாகக் கருதிய வண்ணார்பண்ணை பொலிசார் அவரைக் கொழும்பு பைத்தியக் கார ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி வைத்தியம் செய்யத் தீர்மானித்தார்கள். அவர்கள் சுவாமியை அகப்படுத்த முயன்ற போது அவர் தாமாகவே அவர்களுடன் சென்றார். அவர்கள் சுவாமிகளை நீதிமன்றத்தில் காட்டி நீதிபதியின் உத்தரவின் வண்ணம் கொழும்புக்கு ஏற்றிச் செல்வதன் முன் சுவாமிகளை கோட்டைப் பொலிஸ் நிலையத்தில் ஒரு அறையில் விட்டுக் கதவை நன்றாக தாழிட்டு பூட்டிச் சென்று விட்டனர். அடுத்த நாள் சுவாமிகளைக் கூட்டிச் செல்வதற்கு கதவைத் திறந்த போது அங்கே சுவாமிகள் இருக்கவில்லை. அவர் பழையபடி கடை வீதிகளில் உலாவித் திரிந்தார்கள். இதனால் பொலிஸ் காரர்பலர் சுவாமிகளின் அருமை பெருமைகளை அறிந்து அவரிடம் பக்தி கொண்டு ஒழுகுவராயினர். அவர்களில் ஒருவர் கந்தர் மடத்து கந்த புராண வீதியில் வசித்து வந்த சின்னத்தம்பி என்னும் சார்யன் சாமிகள் ஆவார். அவரை இன்னும் எம் அயலவர் சார்யன் சாமிகள் என்றே வழங்குகிறார்கள்.

ஒரு தீபாவளிப் பண்டிகையின் போது பெரிய கடையில் ஒரு மிகப் பெரிய புடவைக் காரன் சுவாமிகளை அணுகி மலர் மாலை அணிவித்து மேனியில் சந்தனம் முதலிய வாசனைத் திரவியங்களை பூசி மிக விலை உயர்ந்த பட்டாடையைப் போர்த்தி வணங்கினார். சுவாமிகளும் அவனது வழிபாடுகளை ஏற்றது போல் நடத்தினார்கள். பின்னர் சுவாமிகள் அவ் வீதி வழியே செல்லும் போது சுவாமியைக் கண்ட தீண்டாச் சாதியர் ஒருவர் அஞ்சி ஒதுங்கி வீதி ஓரத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார். சுவாமிகள் அவரைத் தமக்குக் கிட்ட வரும்படி சைகை காட்டினார். அவர் கிட்டச் செல்ல கால் எழுத்து தயங்கி தவிப்புற்றார். அந்நிலையில் சுவாமிகள் மெல்ல அவரைப் பற்றி இழுக்க அவர் உடல் பதறிக் குனிந்தார். குனியும் முன்னரே சுவாமிகள் தனது திருத்தோளில் கிடந்த அப்பொன்னாடையைத் தூக்கி அவர் தோளில் போட்டு விட்டார். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கடைக்காரன் "சுவாமிகள் இந்த விலை உயர்ந்த பீதாம்பரத்தை இவனுக்கு----" என்று இழுத்தார். அதற்கு இடையில் சுவாமிகள் அந்த தீண்டாச் சாதியரைப் பார்த்து "முந்திக்கு முந்தி நேபாள ராசா (முந்திய பிறப்புக்கு முந்திய பிறப்பிலே நீ நேபாள நாட்டுக்கு ராசா) என்று சொல்லிக் கொண்டே ஓடி மறைந்து அருளினார். மகான்களின் அறிவில் ஏக தேசத்தில் முக்கால நிகழ்ச்சிகளும் ஒருங்கே பிரதி பலித்துக் கொண்டு இருப்பன. எந்த உயிர்கள் எந்த பிறப்பிலே என்னவாயிருந்தது என அவர்கள் அறிவார்கள்.

வல்வெட்டித் துறை வாசியான தண்டேல் என்பவர் சுவாமிகளின் அடியவர்களாயிருந்தவர். ஒரு நாள் சுவாமிகளைக் கண்டு கும்பிடும் விருப்புடன் அதிகாலையில் புறப்பட்டு வண்ணார்பண்ணை வந்து சேர்ந்தார். சுவாமிகள் அன்று மண்டை தீவு சென்று தரிசு செய்து உடனே மண்டை தீவுக்கு கால் நடையாக புறப்பட்டு வந்தார்.

மணல் வெளியூடாக நடந்து கொண்டிருந்தார். வெயில் கொடுமையால் கால் கொப்பிளங் கொள்ள அவ் வேதனையை தாங்கவொண்ணாது "குரு நாதா குரு நாதா" என்று கூறினார். அன்று சுவாமிகள் மண்டை தீவில் நன்னியார் வீட்டிலே படுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவரைச் சூழ அடியார்கள் பலர் இருந்தார்கள். திடீரெனச் சுவாமிகள் துடித்து எழுந்தார்கள். ஆகா அகோரம் அகோரம் தாங்க முடியாது என உரக்க சப்தமிட்டு தம் தலை மாட்டில் இருந்த குடையை எடுத்து தாமே விரித்து ஓர் அடியவரிடம் கொடுத்து "இதை எனது கால் பக்கத்தில் பிடி" என்று விட்டு முன்போல் சாய்ந்து படுத்து விட்டார்கள். வெகு நேரமாயிற்று. யாரோ வீட்டு வாசலுக்கு வந்து கொண்டிருக்கும் அசுனை தோன்றியது. "சரி இனிக் குடையைச் சருக்கலாம்" என்றார். திடீரென ஒருவர் உட்புகுந்தார். வந்தவுடன் சுவாமிகளின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினார். பின்னர் அங்கிருந்த அடியார்களுக்கு வெயிற் கொடுமையையும் தாம் குரு நாதா குரு நாதா என்று கூவியழைத்ததையும் வழிப்பாதை வெப்பங் குறைந்ததையும் கூறினார்.

சுவாமிகள் பெரிய கடைப் பகுதி போல் மண்டை தீவுக்கும் போய் வரும் வழக்கமுள்ளவர்கள். அதனால் மீனவரிடையேயும் அவரை வணங்கும் அடியார்கள் இருந்தார்கள். ஒரு சமயம் கரையூர்ப் பக்கம் நடந்து செல்லும் போது ஒரு கொட்டிலில் அழு குரல் கேட்டது. அவ்வீட்டின் தலைவன் தொழில் நிமித்தமாக மீன் பிடிக்கச் சென்ற போது குறாவளிக் காற்றினால் கடலில் அகப்பட்டு வீட்டுக்கு வரவில்லை. அதனால் அவன் மனைவி மனமுடைந்து அழுவதை அறிந்த சுவாமிகள் வீட்டினுள் புகுந்து வளையிற் செருகியிருந்த பனை மட்டையை எடுத்து நடு வீட்டில் நின்று கூத்தாடி "ஏலேலோ ஏலேலோ ஏலையா ஏலவேலோ" என்று வள்ளம் வலிப்பது போல் வீட்டு நிலத்திலே பனை மட்டையால் கீறினார்கள். அங்குள்ள கூத்தாடிய பின் மட்டையை எறிந்து விட்டு அப்பாற் சென்றார்கள். அவ்வேளை மீனவன் வீட்டுக்கு மீண்டு அங்கு நிலமெல்லாம் கீறப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு இது என்ன என்று கேட்டான். அதற்கு மனைவி "இது உன்னுடைய பைத்தியம் கூத்தாடியது" என்று கூறினார். அதைக் கேட்ட மீனவன் உள்ளம் பூரித்து "என்னப்பன் அங்கே வள்ளம் வலித்த மாதிரி இருந்தது, இங்கேயும் இப்படியா?" என்று கண்ணீர் ததும்பினார்.

யாழ்ப்பாணம் பெரிய கடையில் 'பொன்னம்மா மில்' என்று அழைக்கப்படும் ஆலையில் உரிமையாளராக இருந்தவர் கந்தையாச் செட்டியார் என்னும் பெரு வணிகர். இவரின் தாயாரின் பெயரிலேயே இவ் ஆலை அமைந்துள்ளது. இவ்வம்மையார் ஆரம்பத்தில் செல்வ வாழ்வு வாழ்ந்தவர் அல்லர். அக்காலத்தில் அவர்கள் கடையிற் சுவாமிகளிடம் அதிக பற்றுள்ளவராய் அவர் எழுந்தருளும் போது அன்புடன் அமுது படைத்து வணங்கி வந்தார்கள். சில சமயம் சுவாமிகள் அடியார் பலர் புடை சூழ அங்கு வந்தாலும் இவ்வம்மையார் மனம் கோணாமல் அத்தனை பேரையும் உபசரித்து வந்தார். ஒரு சமயம் சுவாமிகள் பெரிய திருக் கூட்டத் தோடு அம்மையார் வீட்டுக்கு எழுந்தருளினார். அம்மையாரிடம் அவ் வேளை அமுது படைக்கும் வசதி குறைவாக இருந்தது. ஆனால் அம்மையார் மனம் தளராமல் தமது மங்கல நாணாகிய தாலியைக் கழற்றிக் கையில் கொடுத்து "இவ்வேளை உதவாத இதனை எமக்கு எதற்கு" என்று கூறி அதனை அடகில் வைத்து அமுது படைக்க ஒழுங்குகள் செய்தார். வழமையிலும் பார்க்க பன் மடங்கு சிறப்புடன் அன்றைய அமுதுட்டு வைபவம் நடந்தேறியது.

திருவமுது முடிந்து ஆறி இருக்கையில் சுவாமிகள் அம்மையாரை அழைத்து ஒன்றும் தெரியாதவர் போல் கழுத்ததை தொட்டுக் காட்டி எங்கே என்றார். ஒரு தரம் ஏற இறங்க பார்த்து விட்டு "ஒரு இரும்புத் துண்டு கொண்டு வாடி" என்றார். வளவெங்கும் தேடிய அம்மையார் பழைய கறட் பிடித்த எங்கேயோ ஒரு மூலையில் கிடந்த இரும்புத் துண்டைக் கொண்டு வந்து சுவாமியிடம் கொடுத்தார். "போடி உன் வேலையைப் பார் என்று ஆனை பிறந்தது. அம்மையார் போய் விட்டார். சிறிது நேரம் செல்ல சுவாமிகள் அம்மையாரை அழைத்து "இந்தாடி இதைக் கொண்டு போய் உன் பெட்டகத்துள் பூட்டி வை" என்று அந்த கறட் பிடித்த இரும்பைக் கொடுத்தார்கள். பின்பு சுவாமிகள் அவ் விடத்தை விட்டு அகன்று விட்டார்கள். நாலாவது நாள் ஏதோ தேவைக்காகப் பெட்டகத்தை திறந்த போது அங்கொரு அதிசயம் அவரை வரவேற்றது. பழைய இரும்புத்துண்டு பத்தரை மாற்று தங்கமாக காட்சி தந்தது. எந்த வகையில் பரிட்சித்தும் அது சுத்த தங்கமாகவே இருந்தது. இரும்பு பொன்னாக்கிக் கொடுபட்டது. பொன்னம்மையார் தொண்டுக்குக் கை மாறாதது. கைப்பொருளெல்லாம் இழந்து கட்டிய தாலியுமிழ்ந்த நிலையிலும் அடியாருக்கு அமுதுட்டும் தொண்டை வியந்து அருள் வெளிப்பாடேயாம்.

கடைசிக் காலத்தில் சுவாமிகள் வண்ணார்பண்ணையைச் சேர்ந்த நீரா வியடியில் நிலையாக இருந்தார்கள். கடையிற் சுவாமிகள் பரம ஞானிகள். அவர் தமது ஏகாந்தத்தை முன்னரே அறிந்திருந்தார். அவர் குழந்தை (10ஆம் பக்கம் பார்க்க)

தென் நாட்டில் சமய வரலாற்றில் காரைக்காலம்மையாரின் முக்கியத்துவம்

கலைவாணி கைலாசலிங்கம்.

தென்நாட்டு சமய வரலாற்றிலே காரைக்காலம்மையார் மிகவும் பிரதான இடத்தினை பெற்று விளங்குகிறார். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடிய திருத்தொண்டர் தொகையிலே, காரைக்காலம்மையாரைப் "பேயர்" என்று குறிப்பிடுகின்றார். நம்பியாண்டார் நம்பி இயற்றிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியிலே காரைக்காலம்மையாரைப் பற்றிய ஒரு முழுப்பாடலொன்றே காணப்படுகிறது. இந்த இரண்டு பாடல்களின் பின்தோன்றிய திருத்தொண்டர் புராணமென அழைக்கப்படுகின்ற பெரிய புராணம் பேயர் என்ற காரைக்காலம்மையாரைப் பற்றி மிக விரிவாகக் கூறுகின்றது. தமது புராணத்தில் நின்ற சருக்கம் நான்காம் பகுதியில் அறுபத்தியாறு செய்யுட்களில் அம்மையாரின் வரலாற்றினையும், பெருமையினையும் சேக்கிழார் வர்ணிக்கின்றார். உண்மையில் இவரது வரலாறு பற்றிய பூரண விபரங்களையும், இவர் பாடிய பிரபந்தங்களின் தொகையினையும் முதல் முதல் சேக்கிழாரே குறிப்பிடுகின்றார். இதுவரை அம்மையார் பற்றி அறியவும் ஆராயவும் அடிப்படையாக அமைவன இந்தப் புராணச் செய்யுட்களும் அவர் பாடிய பிரபந்தங்களுமே என்று கூறமுடியும்.

காரைக்காலம்மையார், காரைக்கால் என்ற சோழநாட்டு ஊரில் வைசிய குலத்தில் தோன்றினார். புனிதவதியார் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட இவருடைய இல்லற வாழ்வு வெற்றிகரமாக அமையவில்லை. பெரும் தனவந்தனுக்கு மகளாக பிறந்து செல்வத்துடன் வளர்ந்தும், பரம தத்தன் என்ற பெரு வணிகனை மணம் முடித்தும் செல்வத்தில் பற்று ஏற்படவில்லை என்றால் பொருட்செல்வத்திற்கப்பால் ஒன்று அவளின் மனதைப் பிடித்திருக்கவேண்டும். சிறு வயதிலேயே அன்பு பூண்டு ஒழுகியதுடன் சிவனடியார்களை வழிபட்டு வந்தார். வீட்டிற்கு வரும் சிவனடியார்களுக்கு திருவமுது செய்வித்து செம்பொன்னும், நவமணிகளும் கொடுத்து உபசரித்ததாக பெரிய புராணம் கூறுகிறது. இவ்வாறு சிறு வயதிலேயே ஆன்மீக நாட்டம் ஏற்பட்டதால் பொருட் செல்வத்தையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழ்ந்த பரமதத்தனுக்கும் அவருக்கும் இடையில் மன ஒருமைப்பாட்டுடன் கூடி இணைந்த இல்லற வாழ்வு கைகூடவில்லை. வாழ்க்கையில் இடம்பெற்ற மாம்பழச் சம்பவம் இந்த இரண்டு பேரிடையேயும் நிரந்தரப்பிரிவு ஏற்படுத்துவதற்குக் காரணமாய் இருந்து விட்டது. அவருக்குக் கிடைத்த இரு மாம்பழங்களில் ஒன்றைக்கூட மனைவி விருப்பப்படி பயன்படுத்த அனுமதிக்காத அதே நேரம் மனைவியின் தெய்வீகத்தில் முதலில் அவநம்பிக்கை கொள்ளும் கணவனின் செயல் அம்மையாரின் மனதில் முதல் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த ஆரம்பித்திருக்க வேண்டும்.

சைவ பக்தி இலக்கியங்களைப் பொறுத்த வரையில் நான்கு சமய குரவர்களுக்கு முன்னோடியாக விளங்கிய காரைக்காலம்மையாருடைய பாடல்கள் சிறப்புப் பெறுவன எனலாம். இவர் பாடியனவாக இன்று கிடைக்கின்ற இலக்கியங்கள் நான்கு. திருவாலங்காட்டு மூத்ததிருப்பதிகமும் மூத்ததிருப்பதிகமும் ஒவ்வொன்றும் பதினொரு பாடல்களைக் கொண்டனவாகக் காணப்படுகின்றது. திருவிரட்டைமணிமாலையில் இருபது பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. அற்புத்திருவந்தாதியில் நூற்றி யொன்று பாடல்கள் இருக்கின்றன. எல்லாமாக நூற்றிநாற்பத்து மூன்று பாடல்களை இவர் பாடியிருக்கின்றார். இப்பாடல்கள் தமிழர்களின் சைவசமய வரலாற்றைப் பொறுத்தவரை மிகவும் முக்கியமாக விளங்குகின்றனவெனலாம். யாப்பிலும் பொருள் மரபிலும் அம்மையார் ஆரம்பித்து வைத்த பல மரபுகள் பல்லவர் காலத்தில் தோன்றிய நாயன்மார்களால் பேணப்பட்டு வருகின்றதைக் காண்கின்ற போது இந்தப்பாடல்களின் முக்கியத்துவத்தினை உணரமுடிகின்றது. அம்மையாரின் இல்லற வாழ்க்கையிலேற்பட்ட தோல்வி அவரது ஆன்மீக வெற்றிக்கு வழிவகுத்ததெனலாம். மிக இளம் வயதினிலேயே அவரின் உள்ளத்திலே தோன்றிய ஆன்மீக உணர்வானது வீட்டிற்கு வரும் சிவனடியார்களுக்கு உணவு வழங்குவதுடன் திருப்தி அடையவேண்டியிருந்தது. இல்லறத்திலிருந்து விடுதலை கிடைத்தவுடன் அந்த உணர்வு இறைவனுடன் ஒளிவிடுகின்றது. அவரது வாழ்க்கையில் இடம் பெற்ற நிகழ்ச்சிகள் எந்த வகையிலும் அவரது பாடல்களிலே பிரதிபலிக்கவில்லை. அவரது பாடல்களில் விரக்தியோ, துன்புணர்வோ, ஏமாற்றமோ தெரியாதது இதற்கு சான்றாகின்றது. அவர் இல்லறவாழ்க்கையை விரும்பவில்லை என்றோ பெற்றோரின் விருப்பத்திற்காக அதில் விருப்பமின்றி ஈடுபட்டார் என்றோ சேக்கிழார் குறிப்பிடவில்லை. அம்மையார் ஓர் கர்மயோகி போன்றே அதில் ஈடுபட்டிருந்தாரென்றும் கணவனே அதிலிருந்து விடுதலை கொடுத்ததும் முழுமையாக ஆன்மீக வாழ்க்கையில் பிரவேசித்தார் என்றும் ஓரளவில் கூறலாம். அதன் பின்னர் தான் அவருடைய அற்புதமான பாடல்கள் தோன்றத் தொடங்கியதாக நாம் கருத இடமுண்டு.

சைவசமய வரலாற்றில் பல பெண்கள் சமயப் பணி செய்ததனை நாம்

அவதானிக்கலாம். சேக்கிழார் தமது பெரிய புராணத்திலே மூன்று பெண்களுக்குப் பிரதான இடத்தினைக் கொடுத்திருக்கின்றார். சுந்தரர் தனது திருத்தொண்டர் தொகையிலே வரிவளையாள்மானி, பேயர், இசைஞானி ஆகிய பெண்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். இவர்கள் தான் பின்னர் சேக்கிழார் காலத்திலே மங்கையற்கரசியார், காரைக்காலம்மையார், இசைஞானியார் என்று பெயர் பெற்று விளங்குகின்றார்கள். இம்மூவரை விட சைவப்பணியிலீடுபட்ட பல்வேறு பெண்களைப் பற்றியும் பெரிய புராணம் சில கருத்துக்களை ஆங்காங்கே கூறிச் செல்கின்றது. நாவுக்கரசரின் வாழ்க்கையிலே ஓரிடத்தினைப் பெற்ற திலகவதியார், சிவனடியார்களின் உணவுக்காகத் தன் மகனையே அரிந்து கறிசமைத்த திருத்தொண்டரின் மனைவி, அடியவர்க்கு அமுது படைக்க வயலில் விதைத்த நெல்லைக் கொண்டு வரும்படி கூறிய இளையான் குடிமாற நாயனாரின் துணைவி, விளக்கெரிக்கப் பணம் வேண்டித் தம் தாலிக்கொடியை விற்க உடன் பட்ட கலியநாயனாரின் மனைவி போன்ற பல்வேறு பெண்களைப்பற்றிப் பெரிய புராணம் குறிப்பிடுகின்றது. இப் பெண்களுக்குள்ளே பாடல்கள் பாடிச் சைவப்பணியாற்றியவர் காரைக்காலம்மையார் ஒருவரே என்பது குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். காரைக்காலம்மையார் தாம் பாடிய பாடல்களிலே யாப்பு, பொருள் மரபு ஆகியவற்றிலே பல புதுமைகளைச் செய்திருக்கிறார்.

பிற்காலத்திலே திருநாவுக்கரசரிடம் காணப்பட்ட பக்தி வைராக்கியம் அம்மையாருடைய பாடல்களிலும் காணப்படுகிறது. அவர்க்கே எழுபிறப்பும் ஆளாவேன், இறைவன் வானுலகில் இருப்பதாகவும் இவ்வலகத்தவர் என்று கூறினும் என் நெஞ்சிலேயே இருக்கின்றார் என்பேன், யான் இறைவனுக்கு ஆளாகியதால் நானே தவமுடையேன், என் நெஞ்சமே தன் நெஞ்சம், மாலும் நான்முகனும் அளக்கமுடியாதவனை இன்று காணும் அறிவு நமக்கு எளிதாயிற்றே என்று கூறும் திடமும், அனுபவமும் அம்மையார் பாடல்களிலே காணப்படுகின்றன. இறைவனை அன்பினால் உணர்ந்தமையும் அந்த உணர்வினால் அவருக்கு ஏற்பட்ட மனோதிடத்தையும் அவருடைய அற்புத்த திருவந்தாதியில் பரக்கக் காணலாம். தமது பாடல்கள் மூலம் இறைவனை அடையலாம் என்று வற்புறுத்திய தோடு தாம் பெற்ற பக்தி அனுபவங்களையும் முன் மாதிரியாகக்கொண்டு பல்லவர் காலத்தில் எழுந்த பக்திப் பாரம்பரியத்திற்கு முன்னோடியாக இவர் விளங்குகின்றாரெனலாம்.

தேவாரம் பாடிய மூவரிலும் பொதுவாகக் காணப்பட்ட வடமொழி புராணக் கருத்துக்களைப் பல பாடல்களில் பயன்படுத்தும் மரபினையும் இவரே ஆரம்பித்து வைத்தாரென்று ஓரளவிற்கு கூறமுடியும். சங்க இலக்கியங்கள் சிவன் என்ற பெயரைக்குறிப்பிடாது அவர் பற்றிய புராணக் கருத்துக்களின் அடிப்படையிலே அமைகின்றன. ஆனால் பக்திப் பூர்வமான உணர்வோடு அமையவில்லை. எனினும் அம்மையாரின் பாடல்கள் முதன்முதலில் பக்தியுடன் சிவனைப் போற்றும் பண்புடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. இறைவனின் ஆற்றலை, அருளை, தோற்றத்தைக் குறிக்க வடமொழிப்புராண மரபினை ஓர் ஆற்றல்வாய்ந்த கருவியாகக் காரைக்காலம்மையார் பயன்படுத்துகிறார். இந்தப் புராண மரபினூடாக அவர் இறைவனோடு உறவுபூணுகிறார். நகைச்சுவையுடன் கேலியும் பேசுகிறார். தம் ஆறாத பக்தியை அற்புத்த திருவந்தாதியில் அள்ளிச் சொரிகின்றார். சுருக்கமாகக் கூறுவதானால் வடமொழி புராணக் கதைகள், கருத்துக்கள் அம்மையாரின் மனதில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் யாவற்றையும் தம் பாடல்களின் மூலம் தெரிவிக்கின்றார் எனலாம். இறைவனின் கண்கள் அக்கினி, சூரியன், சந்திரன் என்பவற்றை ஒக்குமென்றும் திரிபுரங்களைத் தீக்கண்ணினால் எரித்த பொழுதிலும் அங்குள்ள மூவரைக் காத்தலால் அது முக்கண்ணின் தன்மையைப் பெற்றதென்றும் தேவரைக் காக்க நஞ்சுண்ட செய்தியைக் கூறி இறைவனின் எல்லையில்லாத கருணைத் திறத்தினைப்புலப்படுத்துகின்றார். இறைவனின் பல்வேறு ஆற்றல்கள் பல்வேறு இடங்களிலே அவரார் குறிப்பிடப் படுகின்றன. முக்கியமாக இராவணனை அளந்ததும் (அவனின் பக்தி திறத்தை), பிரம்மா விஷ்ணு அடிமுடி தேடிய வரலாறும், காலனைக் காலால் உதைத்த வரலாறும் இவருடைய பாடல்களிலே காணப்படுகின்றன.

இறைவனுடன் அம்மையார் பூணும் உறவில் தாய்மையே மேலோங்கி நிற்கின்றது. பக்தியின் முதிர்ச்சியினால் பிரபக்தி நிலை வருகின்ற பொழுது பக்தன் இறைவனுடன் ஏதோ ஒரு வகையில் உறவு கொள்கின்றான். தாசராய், காதலியாய், புத்திரராய், மனைவியாய் பல்வேறு உறவு நிலைகளில் பக்தன் தனது அன்பைச் செலுத்துகின்றான். அம்மையாரின் தாய்மையுணர்வு அதிகம் காணப்படும் அதே நேரத்தில் நண்பனாய் கேலி பேசுவதையும் காணலாம். அக உணர்வுடன் காதலியாய் அம்மையார் எவ்விடத்திலும் இறைவனுடன் தொடர்பு கொள்வதைக் காணமுடியாது. வைணவ பக்தி இயக்கத்தைச் சேர்ந்த ஆண்டாளுடன் இவரை ஒப்பிடும்

(10ஆம் பக்கம் பார்க்க)

இந்துக் குரல்

HINDU VOICE

January - February 1994

PEACE THROUGH LOVE OR WAR?

It is common knowledge that the present state of affairs in our country, nay in the whole world, is anything but satisfactory. Nations, communities, ethnic groups, caste and religious divisions are at cold war with one another. They ferociously vilify each other and endeavour to win for themselves and exterminate those who oppose them. Everyone proclaims that he or she is fighting for freedom, for humanity, for peace, for justice. Everyone is appealing for unity and discipline, but only within their party, their group and against all others. This means constant warfare and enmity, leading the country to destruction.

Competition has fragmented society. We look upon each other as people belonging to different ethnic groups, religions, castes and political parties. The common kingship of humanity is disregarded everywhere. Everyone tells us of his own community, caste, creed and class. They think in terms of their party and their group. No one ever looks upon himself as a human being first and everything else afterwards. Although we may be different in certain aspects, yet there is a common thread which runs through all. The sense of unity and fellowship of humanity is not borne in mind when we think of each other as separate individuals or separate groups. What we sorely need today is a new order to knit us together irrespective of caste, creed, community, sex or colour.

Let us discuss the problems facing us today in the light of Hindu philosophy and see whether its application to these burning problems can bring us nearer a solution. We have to note that Hindu philosophy is not mere barren theory, but is productive of good results, definite and certain, if we apply its fundamental principles to our daily life. That is the value of Hindu thought for the modern world. The most important thing about Hindu philosophy is that it takes the whole man into consideration. It deals with the inner as well as the outer aspect of man's being. Man's progress and gradual evolution have no end. He has a destiny which he himself has to shape without any intermediary. He has to depend for advancement on his own self-effort, own actions and moral perfection.

One of the objects of Hindu philosophy is to put an end to pain. Happiness is man's birthright. But he has to seek it *within* himself. What is true in the case of an individual is true in the case of a nation also because individuals go to make a nation. From the Hindu point of view, ethical development is a sine-qua-non. Any philosophical speculation without innate moral sense is fraught with danger. The Upanishads say: "*Whoever has not ceased from evil ways, is not restrained, not concentrated and subdued in mind, does not attain Him, not even by knowledge.*" Hindu philosophy is not divorced from religion. They are interdependent. Therefore it is taught that the supreme goal of life cannot be attained by anyone who has not ceased from evil ways.

If we look at the world around us, we find that wherever we go there is dissension, rivalry, heartburning, hostility and bickering. One nation distrusts another, one ethnic group despises the other, one party ridicules the rest and one government decries all the others. Outwardly they may have superficially good relations but inwardly each despises and hates the other. It is true there are some institutions in modern times which directly or indirectly try to inculcate the ideals of co-operation and friendliness, but this co-operative spirit does not go far enough. They work and sympathise with each other within their small groups, but cannot think of working for those outside. The scientists, philosophers, social workers and even devotees of religion confine their activities and sympathies with those within their own circles, ignoring the rest of humanity. Is there any way out of this chaos? If we change our outlook and look inward, we shall be able to solve the world problems of dissension, hatred and war. The common and well-known truths are generally ignored. There are many people in our Hindu fold, in our country, in this world for whom the idea of brotherhood of humanity has no meaning. The sciences of physiology, anatomy, biology and psychology confirm that there are characteristics common to the whole of humanity. All are subject to the same laws of birth, growth, decay and death. All philosophers also, whether Eastern or Western, do believe in the unity of mankind.

The peace we long for cannot come without right thinking, above everything else. For, all facts and events are linked both as between themselves and also with the facts and events of the past. Right thinking in the matter of understanding peace and war, requires that all things should be seen within one framework. It is this frame of reference which Hindu philosophical wisdom gives; and only through this Divine wisdom will man understand peace and war. All men and women, in spite of race, caste, creed and colour, can arrive at unity. The Hindus had a wonderful conception of unity derived from the spiritual ideal of one Life, vibrant in every atom, one Light, shining in every creature and one Love embracing all in oneness. With a philosophy that is in harmony with science and art, the wisdom of our ancient Hindus explains how all men are one in nature, in spite of the differences of race, creed and colour, because every one is an immortal soul, partaking of the life and nature of the Divine, and that therefore, all of us are brothers and sisters.

தன்னைத் தன்னால் அறிந்திட்டா.

அன்பேசிவ மறிந்திட்டா
அதுவே நாமெனத் தெரிந்திட்டா
என்புருகப் பாடிட்டா
எழுந்திரடா நடந்துவாடா
எல்லாம்சிவ ரூபமடா.

விண்ணைப் போல விளங்கிட்டா
வீணாசையை விட்டிட்டா
கண்ணைப் போலக் காத்திட்டா
கருமத்தைச் செய்திட்டா
கலங்காமல் நடந்திட்டா
இலங்கைஎங்கள் நாடிட்டா.

பெண்ணு மாணும் இல்லையடா
பேதாபேத மில்லையடா
மண்ணும் விண்ணுமொன் றாச்சுதடா
மகத்துக்களின் பேச்சிடடா
மகிழ்ந்துவாடா நடந்துவாடா
மாநிலத்தை ஆள்வோமடா.

தன்னைத் தன்னா லறிந்திட்டா
தானே தானென் றிருந்திட்டா
அன்னைபோல வந்தானடா
அழகாரும் நல்லூரிலடா
பின்னைப் பேச்சில்லையடா
பெருமைசிறுமை தொல்லையடா.

சிவயோக சுவாமிகள்.

Tapas

The senses drag down to unlimited depths even those who have done great *tapas*. Consequently, to overcome them you must practise *Sivadhyana*. Only by that means can they be brought under control. Therefore, do this meditation uninterruptedly.

Whenever one dwells on sense impressions, attachment arises; from attachment springs desire; from desire, anger; from anger delusion; and delusion causes one's downfall. Therefore, guard yourself by *Sivadhyana*.

Because of our pettiness our true nature is obscured and we stray from the path of dharma. To free oneself from error and to make oneself steadfast, *Sivadhyana* is the best means. Though we may possess great wealth in this world, and though we may have the power to make even celestial beings serve us, we still cannot control our senses. Therefore, invoking the Grace of God, restrain the mind from wandering along the path of the senses.

It is precisely this that great sages have called *tapas*. If this is neglected, even though you may perform ostentatious sacrifices and such like things you will never achieve firmness.

MAHA SIVARATRI-Its significance

Nachchiyar

Janmaja dhukka vinaashakalinga

Thathpranayaami Sadhasivalingam'

The great night consecrated to Lord Siva is Maha Sivaratri. This Sivaratri or Sivacaturdasi vrata as it is also known, is the important fast which falls on Amavasya, the night of the 14th day of the dark fortnight in Masi (February-March).

It was on this night that Lord Siva revealed Himself as the Lingam in a column of light in Thiruvanamalai to dispel all doubts as to who is the Almighty God. Tradition has it that a dispute arose between Brahma the Creator, and Vishnu the Preserver, of the Universe as to who was the greater of the two - was it the one who created or the one who preserved. This argument was solved by the Almighty Lord Siva, who manifested Himself as a huge column of Light rising from a bottomless end to limitless heights of this universe saying, 'Seek the beginning and the summit; who ever could find the one end would be the greater of the two.' Brahma took the form of a swan and flew upwards to seek the summit, while Vishnu took the form of a boar and burrowed downwards to seek the beginning. This great Light is referred to as that which has no beginning nor end - 'Aathiyum anthamum illaa arum perum jothi'. They were both seeking that Light with pride and arrogance. And they failed. The Lord appeared through this effulgence as the Siva Lingam and granted them Illumination. Appar, a humble and deeply devoted sage sings with humility, " 'I sought Him whom Vishnu and Brahma sought in vain and I found Him in my very being',

திருமாலொடு நான்முகனும் தேடித் தேடொண்ணாத் தேவனை
என்னுள்ளே தேடிக்கண்டு கொண்டேன்"

This merely shows that the pride of learning and possessions as depicted by Brahma and Vishnu respectively, are inimical to the Realisation of the Absolute.

The Lingam from which Lord Siva revealed Himself on Maha Sivaratri, is the Siva Lingam- the symbol of the Lord. The Lord in reality is formless, but yet all forms are His forms. The Lingotbhava form is symbolic of both His formlessness and form, explaining the Transcendental essence of the Lord. It is symbolic of form, because it has the oval shape, and it is formless because it has neither head no limbs. The very conception of a Lingam denotes something which has neither beginning nor end. The All-pervading formless Lord Siva as seen in the Lingam is the ever pure undying Soul, seated in the chamber of our hearts. He is the Indweller. He is Omnipresent and All-pervasive. By the very nature of these qualities, He cannot have any form. Hence He is formless, but takes a form in order to bless us mortals.

Saint Appar refers to this incident where the Lord saying, 'I am here,' and appeared in the form of the Lingam between Vishnu & Brahma as

"செங்க ணானும் பிரமனுந் தம்முளே
எங்குந் தேடி திரிந்தவர் காண்கிலர்
இங்குந் நேனென்றி லிங்கத்தே தோன்றினான்
பொங்கு செஞ்சடைப் புண்ணிய மூர்த்தியே,"

and goes on to speak of the Sivalingam as 'சொக்கணைந்த சுடரொளி வண்ணன்; உலக மூர்த்தி ஒளி நிறவண்ணன்.' M.Eliade speaks of the Lingam as the perfect symbol of the formless All-pervading Divine Spirit which is discernible in all the operations of the phenomenal universe. "It is 'a sign', 'an image' of the rhythmic creation and destruction of the universe which expresses itself in forms and periodically returns to its primal preformal unity before being reborn," he describes. The Sivagamas give us the etymological meaning of Lingam - 'All the existents get absorbed in it at the time of destruction and all the existents evolve from it at the time of creation.' (Suprabhedagama 33:16-2a).

Lord Siva is the pure, changeless, attributeless consciousness. He cannot be seen by us but He can be realised in the heart through devotion, fasts, meditation and namasmarana. The glory of the Name cannot be established through reasoning or intellect. The sages tell us that the power of the name is ineffable and its glory is indiscrivable. Adi Shankara in the Linga Ashtakam reverentially sings- 'I always bow before that sadasivalingam, which is adored by Brahma, Vishnu and the other suras, which is praised by pure and holy speeches and which destroys the cycle of births and deaths.

'Brahma muraari sura arirchithalinga
Nirmala bhashita shobithalinga

Tradition has also linked the story of a hunter with Maha Sivaratri. The hunter who had lost his way on his return journey home, decided that he would climb a tree and remain there during the night for fear of beasts. He had not eaten the whole day and to keep awake he kept plucking and throwing down leaves from the tree which was the Vilva tree. It is said that these leaves and dew drops fell on a Lingam under the tree. Unknowingly the hunter performed both abhishekam and archana with dew drops and vilva leaves! This incident is said to have taken place on Maha Sivaratri and the hunter duly blessed, for he had fulfilled all night vigil and the worship of the Siva Lingam.

In the Shanti Parva of the Mahabharata, Bhishma resting on his bed of arrows, refers to this incident during the course of his discourse on Dharma, to all his relatives on the Kurushetra battlefield, as the Sivaratri fast that King Chitrabhanu observed. Chitrabhanu is said to have been the hunter who had unconsciously observed the Maha Sivaratri fast in his previous birth and was now consciously observing it.

The inner spiritual significance of the fast could be gleaned from this simple story itself. The hunter of this sacred episode, is the Atman or the individual Soul. The Soul goes out hunting, on his ceaseless quest after worldly pleasures. He gets tired and frustrated by failures and hardships to gain eternal happiness through material enjoyments. He falls asleep, withdrawing himself from worldly pursuits; he fasts, giving up materialism and wakes up to find that he is engulfed by the forest of darkness, that is ignorance. Through fear he climbs the tree of Jnana-sthana where he diligently keeps vigil all through the night performing perpetual worship of Lord Siva. This vigilance over oneself and one's senses is necessary if one is to be alive to one's inner Reality which is generally clouded by ignorance. The devotee observes the fast that is upavasa on this day. This is abstaining from food, fasting in the outward sense but turning inward and mentally living near the Lord in the esoteric sense. When one consciously controls the basic urge of hunger and engages in prayer and worship - physically, verbally and mentally, one tends to move up the ladder of spirituality, and the observance of upavasa becomes more real. In the night of ignorance, man does not see the Atman, and the ratri of this great fast reminds him of this veil. He turns towards God through repeated prayers and exhortations to remind himself of the knowledge that God is the only Reality.

The night of the fourteenth day of the dark fortnight is also significant because it is the amavasya night when the sun and the moon dwell together. In the spiritual sense, the sun and the moon connote Paramatman and Jivatman respectively. Thus through fast, vigilance, prayer and meditation, on this great amavasya night dedicated to Lord Siva, man should free himself from the shackles of the world and thereby attain Oneness with the Almighty.

Thus we that of all vratas and observances, the Sivaratri vratam is the most austere and rigorous. The devotee fasts the whole day and engages himself in worship of the Lord. The vigil at night is all important in this vratam - the night is stressed because it signifies the darkness of the world of senses and through fast and prayer we pass from darkness unto Light; from night to day.

The Maha Sivaratri pujas consists of abhishekams, archanas and namasmaranam, performed in the four watches or yamas of the night from dusk to dawn. Lord Siva is considered to be 'Tejo-maya' always 'boiling' with the fire of tapas. Hence 'abhiseka priyah Siva' is said of Him. He is thus propitiated by abhishekam.

Abhishekam consists of anointing the deity with materials like milk, curd, ghee for the first yama, five varieties of fruits, the panchamirtam for the second yama. Materials like water, milk, curd, ghee, sandal-paste, honey, fruits, perfumed-water used for abhishekam of the Lingam or any deity, have been tested and found to produce a rich negative ion concentration after abhishekam. Repeated abhishekams create an electrical charge in the Lingam or deity and this energy plus the negative ions are inhaled by the devotees during arathi with camphor when the air within the moolasthanam is dispelled into the hall they stand.

(contd. on page 10)

THE SERMON

(delivered by Dr S. Shanmugasunderan over the SLBC on 12-12-1993).

Beloved friends, devotees and fellow-seekers!

Humble salutations to all of you. The subject of my sermon today is Bhakthi. The very purpose of our birth and existence, as you all know, is Moksha or salvation or Nibbana. The easiest path to attain this goal is the path of Bhakthi, which culminates in complete self-surrender. Bhakthi is a real genuine search after the Lord, a search beginning, continuing and ending in Love. One single moment of the madness of extreme love of God, brings us eternal freedom, freedom from ignorance, that makes us believe that we are the body, and therefore freedom from misery, disease, fear and death.

My noble sisters and brothers ! How do we attain this freedom? By the realisation that the dweller in the body, is the eternal being. That being is what we call God, and He is ever free, ever blissful, ever peaceful, all-knowing and all-powerful. He is the sole Doer of all activities, and His will alone is supreme. *HE IS ONE*. He pervades the whole Universe. He is formless and changeless. The Universe is His manifestation. Every being, and every thing, that we behold, is His Form. We live, move and have our being in Him. He is birthless and deathless, the one infinite, imperishable Truth, *SAT-CHIT-ANANDA*, Absolute Existence, Knowledge and Bliss. Realisation of this Supreme Being as residing in our own heart, and everywhere outside, is freedom, is salvation. Dear good and noble souls! The easiest path to attain this goal, I wish to repeat, is the path of Bhakthi, which culminates in complete self-surrender. Bhakthi, as we found earlier, is intense love, and longing for God - continuous and ceaseless remembrance of God, and surrender of all actions to Him, as also the fruits thereof. This is self-surrender. Yes, Bhakthi is intense love for God, and when a person gets it, he loves all, hates none. He becomes satisfied for ever. This love cannot be reduced to any earthly benefits, because, so long as worldly desires last, that kind of love does not come. Bhakthi is its own fruition, its own means, and its own end. Jnana, Bhakthi and Yoga meet at the end at the same point.

The one great advantage of Bhakthi is that it is the easiest, and the most natural way to reach the great Divine end in view. It is not given to all of us to be harmonious in the building up of our characters in this life; yet, we know that character is of the noblest type in which all these three, knowledge and love and yoga, are harmoniously fused.

Those who are constantly attached to the Lord and worship Him - to them He gives that direction to their will by which they go to Him. This constant remembrance is denoted by the word Bhakthi. Bhakthi is intense love for God.

Loving seekers of the Truth! God, or Iswara, or Shiva, is He from whom emanates the birth, continuation and dissolution of the Universe. He is the Supreme Self - the Eternal, the Pure, the Ever-free, the Almighty, the All-knowing, the All-merciful, the Teacher of all teachers. He is, of His own nature, inexpressible love. The aim of Bhakthi is to lead the Bhaktha to the realm of realisation. He no more reasons and believes, he almost perceives. He no more argues, he senses. And, is not this seeing God, and feeling God, and enjoying God, higher than anything else? To the Bhaktha, God and the love of God, form the highest and the only utility of human experience. One ounce of the practice of righteousness, and of spiritual self-realisation outweighs tons and tons of frothy talk, and senseless sentiments.

My beloved brother and sister devotees! May I take the liberty to give you the assurance that every soul is destined to be perfect, and that every being, in the end, will attain the state of perfection. Whatever we are now, is the result of our acts and thoughts in the past; and whatever we shall be in the future, will be the result

of what we think and do now. Therefore, dear ones, let love alone guide us in our thoughts and actions. But, the shaping of our own destinies, does not preclude our receiving help from outside; nay, in the vast majority of cases, such help is absolutely necessary. When it comes, the higher powers and possibilities of soul are quickened, spiritual life is awakened, growth is animated, and man becomes holy and perfect in the end.

This quickening impulse, dear friends on the spiritual path, cannot be derived from books. The soul can only perceive impulses from another soul, and from nothing else. We may study books all our lives, we may become highly learned intellectuals, but in the end, we find that we have not developed at all spiritually. It is not true that a high order of intellectual development always goes hand in hand, with a proportionate development of the spiritual side in man. In studying books, we are sometimes deluded into thinking that, thereby, we are being spiritually helped or uplifted, but if we analyse the effect of the study of books on ourselves, we shall find that, at the utmost, it is only our intellect that derives profit from such studies, and not our inner spirit.

This inadequacy of book-knowledge to quicken spiritual growth, is the reason why, although almost every one of us can speak most eloquently on spiritual matters, when it comes to action, and the living of a truly spiritual life, we find ourselves so awfully deficient. To quicken the spirit, the impulse must come from another soul.

Dear fellow-aspirants! The person from whom such impulse comes is called the Guru - the teacher. And the person to whose soul the impulse is conveyed, is called the Sishya - the student. To convey such an impulse to any soul, in the first place, the soul from which it proceeds must possess the power of transmitting it, as it were, to another, and in the second place, the soul to which it is transmitted, must be fit to receive it. The seed must be a living seed, and the field must be all ready - tilled and ploughed. And, when both these conditions are fulfilled, a wonderful growth of genuine, and devout Divine infusion takes place. It is then that a splendid spiritual awakening occurs. Such alone are the real teachers, and such alone are the real students, the real aspirants. All others are only, if I may say so, playing with spirituality. They have just a little curiosity awakened, just a little intellectual aspiration kindled in them, but are merely standing on the outward fringe of the horizon of religion. There is, no doubt, some value even in that, as it may, in course of time, result in the awakening of a real thirst for religion. And, it is a mysterious law of nature that, as soon as the field is ready, the seed does and must come; as soon as the soul earnestly fosters a spiritual desire, the transmitter of the religious force must, and does, appear to help that soul. When the power that attracts the light of religion in the receiving soul is full and strong, the power which answers to that attraction, and sends in light, does come as a matter of course.

Beloved seekers of Truth! Purity is absolutely the basic foundation, the bed-rock upon which the whole Bhakthi building rests. Cleansing the external body, and discriminating the food, are both easy, but without internal cleanliness and purity, these external observances, are of no value whatsoever. The qualities enumerated as conducive to purity are truthfulness, sincerity, doing good to others without selfish motive, Ahimsa - that is, not injuring others by thought word or deed, not coveting other's goods, not engaging in vain thoughts and not brooding over injuries received from another.

My good and noble listeners! One who treads the path of Bhakthi hands himself over completely to God, giving up "I" and "Mine". Selfless Bhakthi helps the purification of the mind, and a pure mind

attains Jnana, or Divine knowledge. In actions performed after attaining Jnana, God Himself works through the Bhaktha, using him only as an instrument, to carry out His high purpose. A true Bhaktha, feels always that God is the sole Doer, and submits to His will, under all conditions. He is free from all fears and anxieties. He has no plans for the future, no regrets for the past. He lives in the present, ever in tune with the Infinite. The true Siva Bhaktha loves all beings in the Universe, as much as he loves Siva, because, he looks upon all alike as the manifestation of God. He is freed from all attachments, and from all pairs of opposites, such as likes and dislikes, pleasure and pain, success and failure, honour and dishonour etc. In brief, the state he has attained is one of equality. Equality leads to unity. Unity means recognition of the Eternal One in the transient many. Oneness is thus realised, bringing to the blessed devotee endless peace and bliss. The Bhaktha's watchwords are Love, Unity and God.

And finally, my friends, devotees and fellow-seekers! Religion, the most precious of all sciences, long ago discovered that final unity, to reach which, is the object of Jnana. And the easiest path to attain this goal is the path of Bhakthi. There is but one Self in the Universe, of which all lower selves are but manifestations. All is the Self or Siva. The saint, the sinner, the lamb, the tiger, even the murderer, as far as they have any reality, can be nothing else, because there is nothing else but Sivam. Sivam is love; love is life. And hate and selfishness are death. Every thought and act in accord with the Law of Love is a thought and act in accord with the Law of Life. Life flows more freely when we obey its Laws, and the greatest Law is that of Love, Bhakthi. Let us, therefore, learn to love one another. The highest common factor among human beings, to whatever religion they may belong, should be Love.

Beloved aspirants! It was a pleasure to have been able to share these thoughts with you. Let us conclude this session with a prayer:
**LET ALL BEINGS BE HAPPY; LET ALL BEINGS BE PEACEFUL;
LET ALL BEINGS BE BLISSFUL.**

MAHA SIVARATRI....

(contd. from page 8)

Abhisekams are followed by archana, the floral offerings of lotus, thulasi, vilva and nandiyavatta. Of these the sacred vilva is the most important and most effective of the offerings on Maha Sivaratri. The words, 'eka vilvam Sivapuramam' tell us that even a single vilva leaf is sufficient for this Siva puja and if offered with a full heart and a devoted mind is sufficient to ward off 'trijana paapam,' the three sins.

Of the external abhisekams, the Lingotbhava abhisekam is the most important aspect of the Sivaratri puja. The Lingotbhava moorthy which is installed in the niche in the outer wall of the sanctum sanctorum in a Sivan Temple, is the object of veneration at the midnight yama. The Lingotbhava moorthy is depicted as emerging out of the Lingam with the top half of the head and the bottom half of the legs cut off. The axe and the deer are seen carved while a swan in flight at the top of the Lingam and a boar burrowing the earth at the bottom, are also depicted. This depicts the story where Brahma and Vishnu took the forms of swan and boar, to look for the summit and base respectively of the column of Light. We see the doctrine of the Holy Trinity in the Lingotbhava moorthy, the rare combination of Brahma, Vishnu and Siva, the conception of the creator, preserver and destroyer all in one, clearly showing us the tatvam that God is one, Full and a All-Pervading. 'Ekam sat vipra bahuda vadanti' Truth is one but forms are many is the Upanishadic saying.

The Lingotbhava puja is followed by the last yama puja. At this last yama, the slender streak of the first moon in its last phase escapes from darkness by joining the resplendent rising sun. This is symbolic of the illumination, the moksha one achieves - where the Jivatman the moon, merges with the Paramatman the Sun, on this amavasya thithi. We see that Sivaratri is a perfect vratam. Constant vigilance is imposed on the mind, as every three hours there has to be a puja, consisting of abhisekams and archana. These external abhisekams and archana lead one on to internal abhisekam which is done with pure love and bhakti to the Atma-Lingam. By the observances of vratas and pujas, man is awakened to his supreme purpose

in life. The human being has his life on earth to work out his karma, fulfil his destiny and through protracted sadhana, he understands the Divinity within him. He is then, truly in tune with the Lord, for his mind melts in the cosmic mind.

Thus when one analyses the arduous fast, one could say that the observance of Sivaratri is a fore-runner of one's intense and constant sadhana for God realisation. Our whole life on this earth could be likened to the ratri. By observing vigil during this ratri of the worldly life in which we tend to get enmeshed we are made to realise the dangers of getting unduly involved and thereby forget the real purpose of our life in this world. Instead of looking for happiness in external objects, these fasts help us to look inward. Repeating the Lord's name, and the Panchaakshara mantram, performing abhisekams and archana with the vision of His beautiful form in our mind, is indeed a mighty purifying effect on any devotee. May all the aspiring souls in the world be divinely inspired in order that they may understand the spiritual lesson and the significance of this grand Sivaratri fast thereby enabling them to reach their ultimate destiny.

Om Namasivaya.

தென்நாட்டுச் சமய....

(6ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

போது இரண்டு பேருக்குமிடையிற் காணப்படுகின்ற பெரிய வேற்றுமை புலனாகின்றது. தத்தம் இறைவனைப் பாடிய இவ்விருவரும் இளம் பெண்கள். ஆண்டாள் திருமணமாகாது கண்ணனைக் காதலனாகப் பாவித்து பாடல்கள் பாடியவர். அம்மையார் இல்லற வாழ்வில் முறிவு ஏற்படவே பேயுரு வேண்டிப் பெற்றுத்தனியே திரிந்து பாடியவர். இருவரும் இளம் பெண்கள் ஆகியபோதும் வாழ்க்கையிலேற்பட்ட வேறுபாட்டின் காரணமாக இறைவனை இருவரும் அணுகும் முறையில் வேறுபட்ட தன்மைகள் காணப்படுகின்றன. இறைவனுடன் ஆன்மா இணைகின்ற பேரின்ப நிலையினை சிற்றின்பத்தின் மூலம் ஆண்டாள் சித்தரிக்கின்றார், ஆனால் காரைக்காலம்மையார் உறவில் மிகவும் முதிர்ந்தவராகக் காணப்பட்டதால் அவரது பாடல்களில் மானிடக்காதல் இடம்பெறவில்லை. அவர் தம்மை இறைவனின் தாயாகவே பாவனை செய்கின்றார்.

அன்பு, காதல் இவற்றை பக்தியோடு தொடர்புபடுத்திய பெருமை காரைக்காலம்மையாரையே சாரும். சங்க காலத்திற் காணப்பட்ட உலகியற் காதல் இவரது காலத்தில் தெய்வீகக் காதலாக மாறுகின்றது. எனவே தாய்மையுணர்வு மிகுந்த நிலையில் இறைவன் மேல் பாடல்கள் பாடிய காரைக்காலம்மையார் தென்னாட்டிலே சைவ சமய வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியமான இடத்தினைப் பெறுகின்றார்.

கடையிற் சுவாமிகள்....

(5ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

வேல் சுவாமிகளுக்கு குருத்துவம் அளித்து விட்டு வெளியில் எங்கும் செல்லாமல் நீராவியடியிலேயே ஓய்ந்திருந்தார். குழந்தை வேல் சுவாமிகளும் கடையிற் சுவாமிகளைப் பிரியாமல் உடனிருந்து பணி புரிந்து வந்தார். சுவாமிகள் கர வருஷம் புரட்டாதி மாதம் பூரணையும் பூரட்டாதி நட்சத்திரமும் கூடிய புண்ணிய வேளையில் மகா சமாதி அடைந்தார். சுவாமிகளின் சமாதி கோவில் வண்ணார்பண்ணை நீராவியடி பிள்ளையார் கோவிலின் தென் மேற்கு திசையாக சுமார் ஐம்பது யார் தூரத்தில் அமைந்துள்ளது. பரம பக்தராகிய கடையிற் சுவாமிகளின் சமாதிக்கோயில் நமக்கெல்லாம் அவரை நேரிற் காணும் பாக்கியத்தையும் பக்குவத்தையும் தருவது. நமக்கு மாத்திரமன்றி நமது பிற் சந்ததியினருக்கும் இக் கோயில் ஒரு வரப்பிரசாதமாயிருக்கும்.

சித்த புருஷர்கள் வியோகமான இடத்தில் சுமார் 700 ஆண்டுகள் வரையில் சக்தி ரூபமாக இருந்து அருளுகின்றார்கள், என்ற உண்மையை பலர் அறிய மாட்டார்கள். நாம் இத்தகைய சமாதிகளுக்கு சென்று முழு நம்பிக்கையுடன் வணங்கினால் அதற்குரிய பலனை நிச்சயம் பெறுவோம்.

THIRUVALLUVAR AND HIS CELEBRATED THIRUKKURAL

Thirukkural is a poetic composition of great antiquity in the Tamil literature. Many great minds have shed their powerful, radiant light on this gem of a classic.

In its essence Thirukkural is a treatise par excellence on the art of living, and one can recognise the importance given to culture all throughout its verses. Thiruvalluvar was one of those great men whose religious spirit rose above all denominations and whose vision was not clouded by dogma or prejudice of any kind. His teachings elude classification on any denominational basis. All the same, Hinduism found in his simple couplets ample food to regulate their culture & lead an ethical life.

Thiruvalluvar's approach to moral doctrine is marked by a very thorough knowledge of human psychology and a desire to help imperfect men with practical hints in the struggle against evil. He has dealt with Hindu culture in all its aspects and brought everything down to the level of practicality without losing hold of the ideal. He has built his edifice on the strong foundation of Dharma or Aram, which in English could be rendered as virtue, duty, righteousness, rectitude, honesty and a host of other moral values.

Thirukkural stresses the importance of a regulated life in whatever sphere man chooses to embark. One may study many philosophies and clear his doubts, but it is the well-regulated life that ultimately avails and nothing else, says Thiruvalluvar. We cannot boast of any culture unless we lead a disciplined life, because discipline of life is more precious than life itself. As Hindus, we imbibe our culture through learning our scriptures. What is lost in learning may be made up for but what is once lost in the way of life is lost for ever.

An all-round loving disposition is the hall-mark of a true Hindu and this is emphasised by Thiruvalluvar. He says that the enlightened hold that the saving joy of the soul, when burdened with the body is the experience of human affection. Where can our culture take us if we cultivate illwill and hatred in our bosom? Without a tenderheart of what avails are the externals of family life? Valluvar stresses that without tenderness of heart, the body is but bones covered with skin. In love alone is the secret of life.

For a man of fine culture, the greatest blessing on earth is to be endowed with a temperament free from envy. This aspect is clearly set out in the Thirukkural. There is no greater wealth than the possession of a mind that is free from envy. Envy makes a man lose happiness without having a single enemy in the outer world. His own envy is enough to do all the mischief. So also with covetousness! If a man turns to thoughts of abandoning rectitude and taking by illegitimate means what belongs to others, it will automatically lead him from error to error and bring disgrace on him and his family. Those who desire to remain happy and refined in the real sense do not turn to what is not legitimate, which at the most can give only transient pleasure.

Evil thoughts and improper actions are another impediment to fine culture. Therefore Valluvar says that even at the very thought of wrong doing there should be trepidation within our conscience. If we love ourself, then let us not do to anyone whatever falls in the class of wrong-doing, however small it may be. The evil pursues the evil-doer as much as a man finds his shadow pursuing him wherever his feet may take him. It may be possible to escape other enemies but we cannot fly from the relentless pursuit from our own evil deed. Therefore even by inadvertance one should not think of any act that would hurt another.

Instead, the traits of a man of culture would be to serve society, seeking no return. Good men put forth industry and produce wealth not for themselves but for the use of society. There should be social co-operation of those who have a clear understanding of the duties of life. They continue their social service undeterred by adversity.

And finally Truthfulness. Thiruvalluvar has given a rather peculiar definition for truthfulness. He says truthfulness is attained if one's speech is such that it harms no being in the world. As a matter of fact truth is not truth if it is spoken to further some wrong. The standard test for right conduct, including truthfulness is harmlessness. This does not mean that truth is underrated, but it is subjected to a further test, namely that of harmlessness.

ASATO MA SADGAMAYA

'Essence of Srimad Bhagavad Gita'

Why are you unnecessarily worrying? Whom do you fear?
Who can kill you? Soul is not born. Nor does it die.

What has happened has happened for the best. What is happening is happening for the best. What will happen will happen for the best. Do not brood over the past. Do not worry about the future. The present is on.

What have you lost, that you are weeping? What have you brought, that you have lost? What have you made, that has been destroyed? You brought not anything. What you have, you got from here. What was given, was given here. What you took, you took from this universe. You have come empty handed. What is yours today was somebody else's in the past and will be somebody else's in the future. You think it is yours and are deeply engrossed in it. This attachment is the cause of all your sorrow.

Change is the law of life. What you call death is life itself. In a moment you are a millionaire in the very next you are a poor man. Mine-yours; small-big; Ours-theirs; remove this from your mind, then everything is yours and you are everybodys'.

This body is not yours, nor you are of this body. Earth, water, air, fire and ether comprise this body and unto this shall it turn. But the Soul is Immortal, then what are you?

Surrender unto the Lord, He is the ultimate support. He who experiences this is completely free from fear, worry and despair.

Whatever you do, offer it unto Him. By this you shall forever experience eternal bliss.

Swami Vivekananda's supplication to Kali, to redeem him from earthly bonds is beautiful with its majestic cadence and mystic aura -

*You sent me out in the dark to play, and wore a frightful mask;
Then hope departed, terror came, and play became a task.
Tossed to and fro, from wave to wave in this seething, surging sea
Of passions strong and sorrows deep, grief is and joy to be,
Where life is living death, alas! and death - who knows but 'tis
Another start, another round of this old wheel of grief and bliss?
Where children dream bright, golden dreams, too soon to find
them dust,
And aye look back to hope long lost and life a mass of rust!
Too late, the knowledge age do gain; scarce from the wheel
we're gone
When fresh, young lives put their strength to the wheel, which
thus goes on
From day to day and year to year. 'Tis but delusion's toy,
False hope its motor; desire, nave, its spokes are grief and joy.
I do adrift and know not whither. Save me from this fire!
Rescue me, merciful Mother, from floating with desire!
Turn not to me Thy awful face, 'tis more than I can bear.
Be merciful and kind to me, to chide my faults forbear.
Take me O Mother, to those shores where strife for ever cease
Beyond all sorrows, beyond tears, beyond e'en earthly bliss,
Whose glory neither sun, nor moon, nor stars that twinkle
bright,
Nor flash of lightening can express. They but reflect its light,
Let never more delusive dreams veil off Thy face from me.
My play is done, O Mother, break my chains and make me free."*

Swami Vivekananda

LET US STUDY THE GEETA

GEETA FOR CHILDREN

Swami Chinmayananda

CHAPTER II
SAMKHYA YOGA

(Philosophy of Wisdom)

(Krishna, so far a silent listener, now spoke to Arjuna, to cheer him up and to revive his spirits. This chapter is said to contain all the essential teachings of the whole of Geeta - Perishable body - Imperishable soul - Importance of discharging one's duty - Selfless action - Man of perfect Wisdom.)

Lord Krishna: "Arjuna, are you not ashamed to behave in this disgraceful way, at this critical moment now in the face of a war! Do not become a slave to such weakness. It does not befit you a Prince. Shake off this silly weakness. Stand up and fight."

Arjuna: "How can you ask me to discharge deadly arrows at Bhishma and Drona, who deserve only devotion and reverence from me? It is better for me to live on alms than to kill these elders and thereby come to enjoy the pleasures, all stained with their blood. I do not also know which is better - to win or to lose. For, we would not wish even to live, after killing the Kouravas. I am overwhelmed with pity. I can not distinguish the right from the wrong. But I am sure on this point; an unrivalled Kingdom, nay, even the Lordship over the Gods will not remove my present mental grief. Tell me, Krishna, what is good for me. You are my only refuge. I am thy disciple. Teach me."

The Lord, smiling, explains to him the imperishable nature of the Soul and the perishable nature of the body and thus shows him the correct path of duty.

Lord Krishna: "You are unnecessarily wasting your grief upon a fact which deserves it the least. At the same time you seem to speak like a wise person. The really wise do neither grieve for the 'departed' nor for the 'not-yet-departed', (that is, the living). For you, I and these Kings were never non-existent. Such a time also will not come when we cease to exist. The body will die one day but we still remain for ever."

Arjuna: "How can you say so, Krishna, when we see death all around us?"

Lord Krishna: "In this very body do we not experience childhood, youth and old age? The death of childhood is the birth of youth; the death of youth is the birth of old age. Do these changes affect you? So too is death. Rebirth is only a change of residence for the Soul. There is no pain; and there is a perfect continuity.

The wise understand this and hence do not grieve over the inevitable. The *contact* of the sense-organs with the objects gives rise to cold and heat, sorrow and joy. Nobody can escape them. They are momentary. Endure them bravely. The wise are not affected in the least by them, and thus qualify themselves for immortality.'

The imperishable nature of the soul is then set forth in detail.

Lord Krishna: "The non-existent can never really exist. The Eternally Existent can never cease to be. The wise know this eternal Truth."
Arjuna: "What is it, that is Real and always Existent?"

Lord Krishna: "Know that the All-pervading Self is Eternally Existent. Nobody can destroy It. But the body through which this Eternal, Indestructible, spirit expresses is perishable. So why don't you fight? One who thinks that the Spirit kills or that the Spirit is killed is a fool. The Spirit does not kill, nor can it ever be killed. It knows neither birth nor death. It cannot come to exist or cease to exist. It is Unborn, Eternal, Changeless and Ancient. It is not slain when the body is slain. When one knows the Self to be Indestructible, Eternal and Changeless, tell me, Arjuna, who kills whom?"

Just as we discard old clothes and put on new ones, the 'embodied' casts off its useless body taking on a new one. Weapons do not injure the Self. Fire does not burn It. Water does not drench It. Wind does not dry It. Thus the Self cannot be affected by anything. It, at all times, remains as Ever-la-

sting, All-pervading, Stable, Immovable and Ancient. It cannot be perceived by the naked eye. It cannot be defined in words. It cannot be changed by time. When you know the nature of the Soul to be such, where is the scope for grief?

Even if you do not accept the presence of the Eternal Self and consider that each individual undergoes birth and death, why should you give way to grief? For the one that undergoes birth, must come to experience death also. Change is inevitable."

Arjuna: "We do not know what happens before birth and after death. We know only something about this life...that stretch between the birth and the death."

Lord Krishna: "Even if this be your knowledge of life, still why should you hesitate to act?"

Many have pondered deeply over the Nature of the spirit. Some see It as a Marvel, others describe It so; still others hear It as a Marvel. But the greatest surprise, the Marvel of all marvels, is that none really understands It, even though explained.

The Spirit is always Indestructible, and hence it is futile to grieve at the death of the perishable creatures."

The necessity for discharging one's duty: the unavoidable compulsion in life that one must do one's duties.

Arjuna: "If birth and death are inevitable, then what should I do with this life, Krishna?"

Lord Krishna: "Arjuna, as a Kshatriya, it is your duty by birth to fight every righteous war.

(Prowess, splendour, firmness, dexterity and also not fleeing from battle, generosity, lordliness - these are the duties of the Kshatriyas, born of their own nature. 18-43) Only to the fortunate among the

Kshatriyas comes such a war, opening, as it were, the very Gates of Heaven. So if you do not take part in this righteous war, not only will you fail in discharging your duty to the society; you will also be foolishly rejecting all fame in life and perpetrating unconsciously a meaningless crime. That disgrace will last for ever. What worse lot than disgrace and dishonour can befall you, who have been always honoured as the greatest hero! Dishonour is indeed more tragic than death for a hero! Whatever your reasons be, the great warriors will conclude that you have run away from the battlefield, out of fear. Those who have honoured you in the past will hold you in contempt hereafter and speak ill of you. Can there be anything more painful than this? Arjuna, my friend, just think of this. If you are killed, you gain heaven; if you win you gain the kingdom. Therefore, get up, determined to fight. Look at joy and sorrow, gain and loss, victory and defeat with the same attitude. With such determination and faith, fight; you shall not thereby commit any sin."

Krishna after expounding the External Nature of the soul and the importance of discharging one's duty teaches Arjuna the art of Self-perfection attained through selfless, dedicated work in serving society. Manava-seva with devotion and humility is Madhava

Pooja.

Lord Krishna: "So far, I was explaining to you the philosophy of wisdom (Jnana-Yoga), I shall now teach you the Philosophy of Action (Karma-Yoga) - how in a spirit of dedication you can whole-heartedly plunge into action with a mind free from all anxieties for enjoying the fruits that might come out of them. You shall not then be tied down to the bondage caused by action. Such dedicated actions, unlike sacrificial rites, are not wasted, even if left incomplete. Nor do they bring harm; moreover, such dedicated action, even if it be simple and insignificant, saves us from the fear and sufferings of mental agitations. One performs such actions with single-minded devotion and, therefore, one succeeds easily and enjoys peace and joy. Whereas, the mind usually gets confused and distracted in the process of action by endless thoughts and anxieties for its results. Such anxiety will only lead to failure in this world.

To be continued